

บทที่ 1 เทอมใหม่

จากหน้าต่างห้องเรียนชั้นสี่มองออกไปจะมองเห็นยอดไม้ใหญ่เรียงกันเป็นแนวยาว เสียงร้องของนกที่ไม่รู้ว่าเป็นชนิดไหนดึงดูดความสนใจของโหยวเซาจึงโดยไม่รู้ตัว

ขณะนี้สวนสาธารณะรวมทั้งพื้นที่สีเขียวต่างๆ กำลังถูกล้างปลุกสร้าง รุกกล้าเข้ามาเรื่อยๆ ทำให้พวกสัตว์เล็กเหล่านี้จำต้องอพยพเข้ามายังพื้นที่สีเขียวของโรงเรียนอย่างช่วยไม่ได้

แต่พวกมันคงอาศัยอยู่ในพื้นที่แห่งนี้ได้อีกไม่นาน เพราะเปิดเทอมวันแรก เรื่องแรกที่ครูประกาศก็คือเรื่องที่ดินดินที่อยู่ใต้ฟ้าแห่งนี้กำลังจะถูกนำไปพัฒนาให้เป็นย่านธุรกิจ ดังนั้นโรงเรียนจึงต้องเตรียมย้ายไปอยู่พื้นที่แห่งใหม่ในเขตเมืองใกล้เคียงซึ่งเริ่มทำการก่อสร้างตั้งแต่ช่วงปิดเทอมฤดูร้อนที่ผ่านมา และคาดว่าหลังจากปิดเทอมฤดูหนาวผ่านพ้นไป บรรดาครูและนักเรียนทั้งหลายก็ต้องย้ายไปที่โรงเรียนใหม่กันหมด

วันที่ที่นักเรียนรับทราบต่างก็พากันพูดถึงเรื่องนี้ไม่หยุด บ้างก็บอกว่าย้ายโรงเรียนคราวนี้น่าจะทำให้บรรยากาศการเรียนการสอนเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น บ้างก็บอกว่าที่ตั้งของโรงเรียนใหม่อยู่ห่างจากบ้านมากเกินไป อาจ

8 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 2

ต้องย้ายโรงเรียน บ้างก็บอกว่าถ้าเป็นแบบนี้อาจจะต้องเปลี่ยนมาเป็นนักเรียนประจำแทน บ้างก็บอกว่าจะต้องกลับไปปรึกษากับพ่อแม่ดูก่อน

นับแต่ประกาศเรื่องนี้ออกมา เสียงกระซิบกระซาบพูดคุยกันถึงเรื่องนี้ก็ดังในห้องเรียนไม่มีหยุด แม้แต่ครูที่เข้าสอนก็ปรามไม่อยู่

"เสี่ยวจิง เธอรู้หรือเปล่า ได้ยินว่าแต่ก่อนที่ดินของโรงเรียนใหม่เป็นสุสานขนาดใหญ่ล่ะ" เสี่ยวเหลียนเหลียนที่นั่งอยู่ข้างๆ พูดกับโหยวเซาจิงที่กำลังเหม่อลอยอยู่กับภาพนอกหน้าต่างด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำราวกับกำลังเล่าเรื่องลึกลับอะไรบางอย่าง

"งั้นเหรอ" โหยวเซาจิงตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจนัก

เรื่องย้ายโรงเรียนเพิ่งแจ้งให้รู้ไม่นาน แต่ตอนนี้พวกนักเรียนกลับพากันเล่าเรื่องประเภท 'ได้ยินว่า' มากมาย ไม่รู้เหมือนกันว่าพวกเขาไปเอาเรื่องพวกนี้มาจากไหนทั้งๆ ที่ไม่ได้เดินออกไปจากห้องเรียนสักก้าวแท้ๆ

"เธอไม่รู้ล่ะสิ"

เสี่ยวเหลียนเหลียนพูดขึ้นอย่างได้ใจ ตอนนี้นักเรียนในห้องที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลยคงมีเพียงโหยวเซาจิงที่ชอบปลุกตัวตามลำพังเท่านั้น

"ได้ยินว่าที่นั่นเป็นที่ไม่สะอาด" เด็กสาวยิ่งกดเสียงให้ทุ้มต่ำลงอีก "ตอนที่เขาเริ่มก่อสร้างเห็นว่าชุดเจาะกระดูกตั้งเยอะ"

"ถ้าแถวนั้นเป็นสุสานเก่าจริงก็ไม่เห็นจะแปลกเลยถ้าจะชุดเจาะกระดูก" โหยวเซาจิงไม่รู้รู้สึกสนใจกับหัวข้อสนทนาที่ลึกลับ

"แต่ว่า..." เสี่ยวเหลียนเหลียนยื่นหน้าเข้ามาใกล้ พูดด้วยน้ำเสียงชวนขนลุก "แต่ได้ยินว่ามีคนงานหลายคนเห็นผีด้วยล่ะ ตอนค่ำๆ มีคนเห็นเงาสีขาวลอยไปลอยมาแถวๆ เขตก่อสร้าง แถมยังส่งเสียงร้องให้คร่ำครวญให้ได้ยินด้วยนะ"

ช่างเป็นหัวข้อสนทนาที่น่ารำคาญดีแท้...

โหยวเซาจิงได้แต่ปล่อยให้เรื่องนี้วิ่งเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาไป ในตอนนี้เรื่องผีเอปปีศาจเอยล่วนเป็นเรื่องที่เธอไม่ยอมรับรู้มากที่สุด

ถ้าไม่เป็นเพราะประสบการณ์เหนือธรรมชาติที่ตัวเองพบเจอมาตอน

ปิดเทอมฤดูร้อน บางทีโฮยวเซาจึงอาจจะไปร่วมวงสนทนากับเพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ และอาจจะรู้สึกสนใจเรื่องพิลึกพิลั่นเหล่านี้ยิ่งกว่าเดิมที่ ไม่นานเธอก็กำลังพูดคุยกับเพื่อน ๆ อย่างออกรสออกชาติก็เป็นได้ แต่ในตอนนั้นเธอก็กลับรู้สึกอยากไปให้พ้นจากเรื่องพวกนี้ เพราะเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงปิดเทอมทำให้มุมมองความรู้สึกของโฮยวเซาจึงที่มีต่อโลกเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

และนั่นอาจเป็นช่วงปิดเทอมฤดูร้อนที่ยาวที่สุดในชีวิตของโฮยวเซาจึงก็ว่าได้

ในขณะที่กำลังฟัง 'ชาวเล่ออ้าง' ของเซียวเหลียนเหลียน จู่ๆ เธอก็นึกถึงเรื่องตอนปิดเทอมฤดูร้อนขึ้นมา

โฮยวเซาจึงไม่เคยนึกมาก่อนเลยว่าชีวิตของคนจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรได้ตั้งมากมายภายในช่วงเวลาสั้นๆ

เรื่องแรกคือเรื่องพ่อที่เป็นหัวหน้าหน่วยงานแห่งหนึ่งถูกจับข้อหาคอร์รัปชัน ซึ่งนั่นเป็นก้าวแรกที่ทำให้ชีวิตของโฮยวเซาจึงต้องเปลี่ยนไป

หลังจากห้องที่ครอบครัวตัวเองเคยอาศัยอยู่ถูกสั่งปิด ทำให้เธอต้องย้ายออกไปอาศัยอยู่ที่ห้องเช่าของตาเพียงลำพัง แถมเธอยังได้พบกับ 'หน้าผี' ที่ถูกผนึกเอาไว้ใต้ปฏิทินเก่าบนผนังห้องที่ไม่มีคนอยู่มานานแรมปี เจ้าหน้าผีที่ว่านั้นชื่อจงเสวียชุย เป็นยมทูตที่ยอมเปลี่ยนทั้งชื่อรวมทั้งรูปร่างหน้าตาให้มีรูปพรรณสัณฐานคล้ายกับวีรบุรุษของตัวเองอย่างจงชุย

จงเสวียชุยมาปรากฏตัวอยู่ที่นั่น นั่นก็เพราะปีศาจร้ายเก่าร้ายตอนที่หลบหนีจากยมโลกมาก่อนความวุ่นวายที่โลกมนุษย์นานหลายปี แต่ทางยมโลกกลับเอาแต่ประมุขไม่ลงมือทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันเสียที และเมื่อเขาพบว่าปีศาจพวกนี้ทำร้ายมนุษย์จนถึงแก่ชีวิตครั้งแล้วครั้งเล่า จงเสวียชุยไม่อาจนิ่งดูตายได้อีกต่อไปจึงตัดสินใจแอบเดินทางมาสู่โลกมนุษย์ และอาศัยพลังกำลังเล็กน้อยของตนต่อสู้กับเหล่าปีศาจร้ายทั้งหลายโดยลำพัง

น่าเสียดายที่ความปรารถนากับความเป็นจริงกลับสวนทางกัน ก้าวแรกของการเดินทางมายังโลกมนุษย์ของจงเสวียชุยที่เต็มไปด้วยความมุ่งมั่นนั้น

10 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 2

กลับเกิดอุปสรรคอันใหญ่หลวง นั่นก็เพราะการลอบเดินทางมายังโลกมนุษย์ผ่านทางสระคู่มือโดยไม่มีใบอนุญาตทำให้จงเสวียชวยถูกหนีบติดอยู่ระหว่างรอยแยกของสองภพ โดยที่ใบหน้าของเขาสามารถผ่านมายังโลกมนุษย์ได้ไปโผล่อยู่บนผนังห้องที่โหววเซาจึงอาศัยอยู่ ส่วนลำตัวกลับยังคงแช่อยู่ในสระคู่มือในยมโลกดังเดิม ไม่อาจผ่านมาได้

จงเสวียชวยพบว่าบนร่างของโหววเซาจึงมีกลิ่นอายของปีศาจติดอยู่ จึงคิดว่าพ่อของเธอถูกปีศาจร้ายเข้าสิงให้ทำเรื่องผิดกฎหมาย และเพื่อช่วยพ่อของตัวเอง โหววเซาจึงจึงยอมช่วยจงเสวียชวยตามหาพวกปีศาจร้ายเหล่านั้น

หลังจากผ่านเรื่องราววุ่นวายต่างๆ มาได้ภายใต้การช่วยเหลือของจงเสวียชวย ทำให้โหววเซาจึงสามารถปราบปีศาจได้ถึงสองตน และสามารถล้างมลทินให้พ่อของตัวเองได้ด้วย แต่ลงท้ายพ่อก็ยังคงรับโทษติดคุกสองปีฐานเจตนาช่วยเหลือคนร้ายตัวจริง ซึ่งก็คือแม่เลี้ยงของโหววเซาจึงนั่นเอง

สำหรับโหววเซาจึงแล้ว เรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นถือได้ว่ามากเกินพอเด็กสาวอายุสิบหกปีได้เผชิญหน้ากับปีศาจเพื่อช่วยเหลือพ่ออย่างกล้าหาญ ดังนั้นไม่ว่าผลลงเอยจะเป็นเช่นไร โหววเซาจึงคิดว่าตัวเองได้ทำอย่างสุดความสามารถแล้ว

กว่าพ่อจะออกจากคุก ถึงตอนนั้นโหววเซาจึงก็คงจะจบการศึกษาระดับมัธยมปลายพอดี ถ้าสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ เธออาจจะต้องย้ายไปอยู่ที่อื่นเพื่อเรียนหนังสือต่อ ซึ่งนั่นก็หมายความว่าโหววเซาจึงอาจจะไม่ได้พบหน้าพ่ออีกหลายปี และกว่าพ่อลูกจะได้ใช้ชีวิตร่วมกันอีกครั้งดูท่าคงต้องรอเวลาอีกนานเฮ้อ...

โหววเซาจึงลอบถอนหายใจ เรื่องยุ่งที่สุดในตอนนี้เห็นจะไม่พ้นเรื่องจงเสวียชวยที่อยู่บนผนังนั้นยังคงคอยตามตื้อขอให้เธอช่วยเขาตามล่าจับปีศาจร้ายพวกนั้นไม่หยุด แถมยังพูดอีกว่าเธอมีเนตรสุรียันจินตรา ซึ่งถือว่าเธอเป็นคนที่มึลักษณะพิเศษที่หาได้ยากยิ่ง

เนตรสุรียันจินตราที่จงเสวียชวยพูดถึงไม่ใช่เนตรสุรียันจินตราที่คนทั่วไปเข้าใจกันว่าสามารถมองเห็นสิ่งของแปลกๆ หรือภาพแปลกๆ ได้ตลอดเวลา

แต่กลับหมายถึงเนตรสุริยันจันทร์หาที่สามารเลือก 'สถานะเปิดปิด' ได้เอง โดยจะมองเห็นภาพนิมิตต่อเมื่อมีเรื่องร้ายเกิดขึ้นกับตัวเองหรือคนรอบข้าง เท่านั้น ดังนั้นจึงไม่ไปส่งผลรบกวนการใช้ชีวิตประจำวันแต่ประการใด บ่อยครั้งที่คนที่มีเนตรสุริยันจันทร์หาเหล่านี้อาจจะไม่สามารถรับรู้ถึงคุณสมบัตพิเศษไปจนชั่วชีวิต ต่อเมื่อหมดลมหายใจไปนั้นแหละ คนพวกนี้ถึงถูกเลือกให้ทำหน้าที่เป็นยมทูตคนต่อไป

ดังนั้นจงเสวยชุยจึงคิดว่าโหยวเซาจึงควรเตรียมตัวเป็นยมทูตเสียตั้งแต่ตอนยังเป็นมนุษย์ เมื่อตายไปแล้วเธอก็จะสามารถหาตำแหน่งอย่างยมทูตหัวขวหรือยมทูตหน้าม้าได้อย่างไม่ยากเย็นนัก จะได้ไม่ต้องเป็นเหมือนเขาที่ต้องเฝ้าทำงานอยู่ฝ่ายเอกสารมาเป็นร้อยๆ ปีแบบนี้ และด้วยเหตุผลที่พูดมาทั้งหมด โหยวเซาจึงจึงควรให้ความร่วมมือกับเขาเริ่มฝึกหัดเป็นยมทูตนับตั้งแต่นี้ ส่วนโหยวเซาจึงกลับรู้สึกอยากจะทำตกะโหลกจงเสวยชุยวันละหลายรอบ ทั้งนี้ก็เพราะจงเสวยชุยมักจะพูดว่า 'ถ้าเจ้าตายไป...' ต่อหน้าเด็กสาวอย่างเธอเสมอ แล้วแบบนี้จะไม่ให้เธอรู้สึกรำคาญใจได้ยังไงกัน

ที่สำคัญไปกว่านั้นก็คือตอนนี้โหยวเซาจึงไม่อาจทนกับการใช้ชีวิตเพียงลำพังได้อีกต่อไปแล้ว

แม้พอจะเปิดบัญชีทิ้งเงินไว้ให้เธอก่อนหนึ่งก็ตามที แต่ชีวิตคนเรานอกเหนือจากเรื่องเงินๆ ทองๆ แล้วยังมีเรื่องหุยมหิมอีกมากมายที่ชวนให้ปวดหัว โหยวเซาจึงแต่ไหนแต่ไรมักจะคิดว่าตัวเองเป็นเด็กสาวที่สามารถยืนหยัดได้ด้วยลำแข้งของตัวเอง แต่พอเอาเข้าจริงกลับพบว่าเธอก็ไม่ได้ดีกว่าคนในวัยเดียวกันสักเท่าไร

โหยวเซาจึงในตอนนีไม่มีกะจิตกะใจเหลือให้ไปสนใจคำขอร้องประหลาดๆ ของจงเสวยชุยอีกแล้ว พูดอีกอย่างก็คือต่อให้ตัวเธอมีเวลามากพอและมีความตั้งใจจะช่วยก็ตาม แต่ให้ไปสู้รบตบมือกับพวกปีศาจร้ายนั้นแค่ครั้งเดียวก็เกินพอแล้ว เธอไม่อยากเจอเรื่องแบบนี้ขึ้นอีกเป็นหนที่สอง ไม่มีวันที่จะเอาวันเวลาในวัยหนุ่มสาวไปใช้กับเรื่องแบบนี้แน่

'ไ้อ้บ้าหน้าผี ยังไงฉันก็ไม่ยอมรับปากนายแน่ ถ้ายังถือไม่เลิก ฉัน

12 Evil Hour ชั่วโมงอุสสะทีก 2

จะไปซื้อซีเมนต์มาหมกนายไว้ในผนังซะเลย!' โหยวเซาจึงอดคิดที่จะทำแบบนี้กับจงเสวียซุ่ยไม่ได้ ทันทีที่นึกถึงเรื่องนี้อีกฝ่ายพูดพลามไม่หยุดตั้งแต่ตีห้าจนกระทั่งเธอออกจากห้อง

"...ฉันได้ยินมาว่าขนาดผู้อำนวยการยังเห็นเลย ถึงขนาดยอมจ่ายเงินก้อนโตไปเชิญซินแสมาปราบปีศาจจนกลายเป็นเรื่องราวใหญ่โตเสียวนะ พวกนักเรียนหลายคนก็รู้ข่าวเลยไปแอบดู ฉันกับโหยวซุ่ก็ไป นำเสวียตายที่ไปเข้าไปหน่อย ตอนไปถึงที่นั่นเลยเห็นแต่กองซีเมนต์ของกระตาดเงินกระตาดทองแค่นั้น" เซียวเหลียนเหลียนสรุปเรื่องราวน่ากลัวต่างๆ ที่เล่ามาทั้งหมดด้วยประการฉะนี้

ที่แท้เรื่องย้ายโรงเรียนได้แพร่กระจายในหมู่นักเรียนและผู้ปกครองตั้งแต่ตอนปิดเทอมฤดูร้อนแล้ว คงมีเพียงโหยวเซาจึงเท่านั้นที่ยู่กับเรื่องของตัวเองจนไม่รู้ข่าวคราวความเคลื่อนไหวใดๆ ของโรงเรียนสักนิด มีนาวันนี้ตอนที่ครูแจ้งเรื่องนี้ให้นักเรียนทราบ จู่ๆ ทุกคนถึงพากันเล่าเรื่องราวที่ได้ยินกันมา ทั้งข่าวลือและข่าวเล่าอ้างทั้งหลายแหล่ รวมถึงเรื่องปรกฏการณ์เหนือธรรมชาตินั้นด้วย

"ฉันว่า...โลกนี้ไม่มีผีสิงเทวดาที่ไหนหรอก" โหยวเซาจึงพูดออกมาอย่างไม่ลังเล และถ้าความคิดนี้เป็นจริงได้ก็คงดีไม่น้อย แต่ไม่ว่ายังไงก็ตาม โหยวเซาจึงยังคงรู้สึกว่าจะอย่างน้อยเธอมีสิทธิ์ที่จะคิดเช่นนั้น

"อะไรกัน เธอโคตรโมโหมันติกเลย" เซียวเหลียนเหลียนแลบลิ้นใส่

"ขอถามหน่อยคุณหนูเซียวเหลียนเหลียน เรื่องภูตผีปีศาจกับเรื่องโรแมนติกมันเกี่ยวข้องกันตรงไหนไม่ทราบ" โหยวเซาจึงหันกลับมามาถามด้วยท่าทีซิงซัง

หลังจากนั้นเด็กสาวทั้งสองต่างพากันใช้หนังสือเรียนปิดหน้าหัวเราะคิกคัก

"โหยวเซาจิง เซียวเหลียนเหลียน พวกเธอทั้งคู่ตั้งใจฟังครูพูดอยู่หรือเปล่า ใครจะตอบคำถามที่ครูเพิ่งถามไปเมื่อกี้" ครูที่กำลังสอนรู้สึกเหลืออดกับเสียงอึกทักในห้อง จึงเลือกเอาพวกเธอทั้งคู่มาเป็นตัวอย่างเพื่อ

เชือดไก่ให้ลิงดู

โหยวเซาจึงกับเซียวเหลียนเหลียนลุกขึ้นยืน พวกเขาทั้งคู่คนหนึ่งมัวแต่สนใจพูดเรื่องข่าวลือที่เกิดขึ้น ส่วนอีกคนก็กำลังใจลอยคิดเรื่องตัวเองไปเรื่อย ๆ กับฟังเรื่องที่เพื่อนเล่า ไม่มีใครฟังสิ่งที่ครูสอนอยู่ เด็กสาวทั้งสองจึงยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าครูถามอะไร ดังนั้นเรื่องที่จะให้ตอบคำถามยิ่งไม่ต้องพูดถึง

"เมื่อก็ครูถามว่า..." เสียงกระซิบของเด็กหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างหลังลอยมาให้ได้ยิน "ประโยคภาษาอังกฤษบนกระดานคำ..."

เด็กหนุ่มเพียงบอกให้รู้ถึงคำถามแค่นั้น โหยวเซาจึงก็รีบตอบคำถามพลางตีหน้าซื่อมองไปที่ครู

ครูพยักหน้าอย่างประหลาดใจเล็กน้อยกับคำตอบของโหยวเซาจึง

"ถูกต้อง พวกเธอนั่งลงได้"

หลังจากที่โหยวเซาจึงและเซียวเหลียนเหลียนนั่งลง ทั้งคู่ต่างยกหนังสือเรียนขึ้นบังหน้าอีกครั้ง ก่อนจะหันไปหลีวตาแสดงความขอบคุณเด็กหนุ่มที่นั่งอยู่ด้านหลัง

วันที่ที่เลิกเรียน บรรยากาศในห้องเรียนก็กลับมาคึกคักอีกครั้ง โหยวเซาจึงกับเซียวเหลียนเหลียนลากเก้าอี้ไปนั่งร่วมวงพูดคุยกับเพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ ส่วนเด็กหนุ่มที่ช่วยพวกเขาเมื่อครูก็นั่งอยู่ด้านหลัง กำลังถ่อมเนื้อถ่อมตัวกับคำขอบคุณของสาว ๆ ทั้งสองอยู่

"ฉันเองก็ตอบไม่ได้อยู่แล้ว แคบอกหัวข้อให้พวกเขาู้เท่านั้น จริงๆก็แค่เรื่องพูดเล่นในห้องเรียน ไม่รู้จะอะไรนักหนา ไว้หน้าให้เสียใจหน่อยไม่ได้หรือไงก็ไม่รู้"

เด็กหนุ่มคนนั้นรูปร่างสูงใหญ่ อยู่น้อยๆ ก็น่าจะสูงสักเมตรเก้าสิบได้ ขนาดตอนนั้นยังต้องก้มหัวลงอีกถึงจะสามารถคุยกับโหยวเซาจึงและเซียวเหลียนเหลียนได้ถนัด

โหยวเซาจึงยกไหล่ยามได้ยินเด็กหนุ่มพูดเช่นนั้น เธอจัดเป็นหนึ่งในกลุ่มนักเรียนหัวกะทิประจำห้อง ปกติครูมักจะให้เกียรติเด็กเรียนตัวอย่างเธอ

14 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 2

เสมอ และเพื่อนนักเรียนส่วนใหญ่ก็รู้สึกว่าการที่ครูจะเข้าข้างเด็กเก่งก็ไม่เห็นเป็นเรื่องผิดปกติตรงไหน

เด็กหนุ่มคนนี้ชื่ออู๋โฮยวู เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนเดียวกันกับโฮยเว้าจิง และเซียวเหลียนเหลียนตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมต้น ภายนอกอาจจะดูเป็นคนกระด้างไปสักหน่อย แต่ที่จริงเขาเป็นคนจิตใจละเอียดอ่อน ทำให้โฮยเว้าจิงเข้าใจถึงคำว่า 'อย่าตัดสินคนแต่เพียงภายนอก' อยู่บ่อยครั้ง เขามักจะคอยเอาใจใส่เพื่อนฝูงเสมอ ไม่ว่าใครมีปัญหาอะไร เขาจะเสนอตัวเข้าไปช่วยเหลือเป็นประจำจนกลายเป็นองครักษ์ประจำตัวให้กับพวกสาว ๆ ทั้งหมด ในบรรดาเพื่อนฝูงที่อายุไล่เลี่ยกันทั้งหมดของโฮยเว้าจิง อู๋โฮยวูเป็นเพื่อนชายเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เธอมี

"โฮยวู เข้านี้นายยังไม่ได้กินข้าวเช้าใช่ไหม" เซียวเหลียนเหลียนขมวดคิ้วมองดูอู๋โฮยวูที่กำลังพูดพลางเคี้ยวบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปแห้งๆ ที่อยู่ในลิ้นชักไปพลาง

อู๋โฮยวูพูดพลางเคี้ยวบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปเสียงดังกรูบกรับๆ "ฉันต้องตื่นขึ้นมากินแต่เช้านี้ จะเอาเวลาที่ไหนกลับไปกินข้าวที่บ้าน"

เขาเป็นสมาชิกของทีมบาสเกตบอลโรงเรียน เปิดเทอมใหม่นี้กำลังจะมีการแข่งขันระดับจังหวัด ซึ่งเขาต้องเข้าร่วมแข่งขันด้วย อู๋โฮยวูไม่เพียงรู้สึกตื่นเต้น แต่ยังให้ความสำคัญเป็นอย่างมากกับงานนี้ ดังนั้นจึงตั้งหน้าตั้งตาฝึกฝนเพิ่มเติมทุกวัน

"ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไป ยังไม่ทันได้แข่ง นายพานจะป่วยเอาซะก่อนนะสิ" เซียวเหลียนเหลียนใช้นิ้วจิ้มหน้าผากของอู๋โฮยวู ก่อนที่จะหยิบเอาห่อกระดาษซับมันพร้อมทั้งน้ำแร่อีกขวดโยนลงตรงหน้าของเขา

ห่อกระดาษซับมันส่งกลิ่นหอมลอยออกมา อู๋โฮยวูแกะออกดูก็พบว่าข้างในมีขนมปังใส่เนื้ออยู่สี่ชิ้น เขาร้องออกมาอย่างพอกพอบใจก่อนจะรีบกินคำโตๆ ลงกระเพาะไป

"ไม่รู้ว่ามีพวกโฮยวูจะคว้าแชมป์ได้หรือเปล่า" เซียวเหลียนเหลียนเดา "พวกเขาพยายามกันแบบไม่คิดชีวิตแบบนี้ ถ้ายังเอาชนะไม่ได้ แสดงว่าฟ้า

ไม่มีตาแหง"

เอ๋? ท่าทางจะมีอะไรแปลกๆ แหะ

วันแรกของการเปิดเทอม จู่ๆ โหยวเซาจึงก็รู้สึกว่่าเพื่อนสนิททั้งสองของตัวเองมีอะไรบางอย่างที่ดูจะเกินเลยกว่าการเป็นเพื่อนไปซะแล้ว โหยวเซาจึงอดคิดไม่ได้ว่่าช่วงปิดเทอมที่เธอมีว่่าแต่วุ่นวายจนไม่ได้ติดต่อกับพวกเขา หรือว่่าทั้งคู่ว่่าจะกลายเป็น...

"เหลียนเหลียน เธอบอกฉันมาตรงตังคักว่่า ช่วงปิดเทอมเธอไปทำอะไรมา หรือว่่าเธอกับโหยวเซา... เหนือๆ" โหยวเซาจึงตังมือของเซียวเหลียนเหลียนไว้ ถามพลงยี้มอย่างเจ้าเล่ห์

"เธอมันคนแล้งน้ำใจ ช่วงปิดเทอมไม่รู้หายหัวไปไหน โทรไปหากก็ไม่ยอมรับสาย ยังมีหน้ามาถามอีก" เซียวเหลียนเหลียนย้อถามอย่างมีเหตุผล

เฮ้อ ไปๆ มาๆ ก็ย้อกลับมาเรื่องนี้อีกจนได้

โหยวเซาจึงไม่เคยเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นภายในครอบครัวให้เพื่อนนักเรียนคนไหนฟังมาก่อน แม้แต่เพื่อนสนิททั้งสองก็เหมือนกัน ใช่ว่่าเธออยากจะปิดบังอะไร เพียงแต่ว่่าเมื่อก่อนโหยวเซาจึงไม่เคยคิดว่่าหน้าที่การงานของพ่อมีอะไรน่าทึ่ง จึงไม่เคยทำตัวเหมือนกับลูกข้าราชการชั้นสูงคนอื่นๆ ที่ชอบอวดอ้างพ่อของตัวเองเป็นประจำ ดังนั้นเพื่อนๆ จึงรู้เพียงว่่าพ่อของโหยวเซาจึงเป็นข้าราชการก็แค่นั้น

นอกจากนี้ ด้วยเหตุที่พ่อแม่ของโหยวเซาจึงหย่าร้างกัน พวกเขาเพื่อนๆ จึงพยายามหลีกเลี่ยงที่จะพูดหรือซักไซ้ไล่เลียงเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ในครอบครัวของเธอ ถ้าจู่ๆ เธอเล่าให้ฟังว่่าเกิดอะไรขึ้นในช่วงปิดเทอมฤดูร้อนที่ผ่านมาแล้วละก็ เรื่องโกหกเกี่ยวกับหน้าที่การงานของพ่อก็คงถูกเปิดเผยจนหมดแน่

โหยวเซาจึงลั้งเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดขึ้นว่่า "คือ...ที่บ้านฉันมีเรื่องนิดหน่อย"

เด็กสาวเลือกเล่าเฉพาะเรื่องที่เกิดขึ้นช่วงปิดเทอมฤดูร้อนที่คิดว่าพอจะบอกให้เซียวเหลียนเหลียนกับอู๋โหยวเซาได้เท่านั้น แน่นนอน เรื่องยมพูดเอยปีศาจร้ายเอย ยมโลกเอย แม้แต่เรื่องคชสารโปเออร์ เด็กสาวตัดสินใจที่จะไม่

16 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 2

พูด ส่วนเรื่องที่เธอเผชิญกับพวกปีศาจร้ายก็ถูกดัดแปลงเสียใหม่จนกลายเป็นเรื่องสืบหาเบาะแสคนร้าย ช่วยตำรวจคลี่คลายคดีแทน

แม้เรื่องราวจะกลายเป็นแบบนี้ แต่สิ่งที่โหยวเซาจึงเล่าก็ดึงดูดความสนใจของเซียวเหลียนเหลียนและอุโหยวซู่ไม่น้อย สำหรับเด็กมัธยมวัยสิบหกสิบเจ็ดนั่น การสะกดรอยตามคนร้าย เห็นการฆาตกรรม การต่อสู้กับผู้ร้ายอะไรพวกนี้นับว่าเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นมากพออยู่แล้ว สำหรับพวกเขาทั้งสอง การที่ครอบครัวของโหยวเซาจึงต้องประสบกับเรื่องราวมากมายเช่นนี้ในช่วงปิดเทอมสั้นๆ ที่ผ่านมา พวกเขานึกยังงี้ก็คงจะนึกไม่ออกอยู่ดี

"งั้นตอนนี้เธอ...อยู่กับแม่ของเธอฉันเหรอ" เซียวเหลียนเหลียนถามอย่างระมัดระวัง เพราะเธอรู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างโหยวเซาจึงกับแม่แท้ๆ ไม่สู้ดีนัก กับแม่เลี้ยงยิ่งไม่ต้องพูดถึง ตอนนี้พ่อของโหยวเซาจึงติดคุก งั้นตัวโหยวเซาจึงจะทำยังไง จะใช้ชีวิตอยู่กับแม่แท้ๆ ของตัวเองได้หรือเปล่า

"เปล่า" โหยวเซาจึงพูดอย่างสบายๆ "ฉันออกมาอยู่ที่ห้องที่ตาทังไว้ให้ล่ะ"

ห้องที่โหยวเซาจึงอยู่ในตอนนี้เป็นห้องที่ตาของเธอเคยอยู่มาก่อน ด้วยความที่เป็นห่วงกลัวว่าหลานสาวที่พ่อแม่หย่าร้างกันอย่างโหยวเซาจึงจะลำบากในภายภาคหน้า ชายชราจึงเขียนพินัยกรรมยกห้องห้องนี้ให้เธอ แต่หลังจากที่ตาจากไป ห้องกลับถูกโอนไปเป็นชื่อของลุงแทน ตอนแรกโหยวเซาจึงคิดว่าลุงคงไม่อยากให้ใครมายุ่งกับห้องเก่านี้จึงไม่เคยกลับไปที่นั่นอีก จนเกิดเรื่องขึ้นกับพ่อ โหยวเซาจึงตกอยู่ในสภาพไม่มีบ้านให้กลับ เลยลองเอ่ยปากขอมหาอาศัยอยู่ที่ห้องนั้นชั่วคราว นึกไม่ถึงว่าลุงจะยอมให้เธอเข้าไปอยู่อย่างง่ายดาย

ทันทีที่ลุงของโหยวเซาจึงตามหาเธอจนพบหลังจากที่ศาลมีคำพิพากษาออกมา ประโยคแรกที่ลุงพูดกับเธอก็คือ...

'ไป พวกเราไปเปลี่ยนชื่อเจ้าของห้องกลับเป็นชื่อของหลานกัน'

เมื่อเห็นโหยวเซาจึงมีอาการลังเล ป้าซึ่งยืนอยู่ข้างๆ จึงรีบเสริมขึ้น

ว่า 'โชคดีที่ตอนนั้นพวกเรารอบคอบ ตอนนั้นถ้ายอมให้ห้องเป็นชื่อของเสี่ยวจิงไม่แม่ของเธอเอาไปก็คงโดนพ่อของเธอผลาญหมดอยู่ดี'

ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้เอง โหยวเซาจึงอดรู้สึกละอายไม่ได้

ลูغب้าต่างไม่ค่อยพอใจนักที่น้องสาวและน้องเขยนอกใจซึ่งกันและกัน ต้องจบชีวิตสมรสด้วยการหย่าร้างแบบนี้ และเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของโหยวเซาจึง ทั้งสองจึงตัดสินใจทำเรื่องที่ทำให้คนอื่น ๆ พวกกันคิดว่าพวกเขา กำลังยึดเอาสมบัติของหลานมาเป็นของตัวเองเช่นนี้

เพื่อให้หลานสาวมีหลักประกันในชีวิต ลุงของโหยวเซาจึงต้องพยายามอย่างหนักจึงสามารถเอาห้องเดิมของพ่อของโหยวเซาจึงและห้องที่เธออยู่ในตอนนี้ออกมาจากการถูกยึดของศาลได้ ทั้งยังช่วยจัดการปล่อยให้เช่าอีกต่างหาก ด้วยเหตุนี้โหยวเซาจึงจึงมีรายได้ที่แน่นอนเป็นประจำทุกเดือน มากพอที่จะครอบคลุมค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้

'เสี่ยวจิง ลูغب้าป่าไม่มีความสามารถอะไร คงช่วยหลานไม่ได้มากนัก ตั้งใจเรียนนะ สอบเข้ามหาวิทยาลัยดีๆ ให้ได้ อนาคตข้างหน้ายังอีกยาวไกลนัก...'

ลุงของโหยวเซาจึงคิดไปคิดมาก็ได้แต่ใช้คำพูดพวกนี้ปลอบใจเด็กสาวราวกับรู้สึกผิดที่ไม่อาจช่วยเหลือเรื่องค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันและค่าเล่าเรียนของเธอได้ แต่เขาคงลืมไปว่าเมื่อครู่ตัวเองเพิ่งโอนห้องมูลค่านับล้านให้ตกเป็นของโหยวเซาจึง

ด้วยเหตุนี้โหยวเซาจึงจึงสามารถใช้ชีวิตได้อย่างไม่ต้องวิตกกังวลต่อเรื่องในวันข้างหน้า เรื่องการกินอยู่หลับนอนต่างมีหลักประกันเป็นที่เรียบร้อยที่สำคัญไปกว่านั้น บัดนี้เธอรู้แล้วว่าตัวเองยังมีญาติสนิทที่สามารถพึ่งพาได้ เด็กสาวรู้ว่าต่อไปนี้ไม่ว่าเธอจะไปเคาะประตูบ้านลุงตอนไหน ลูغب้าล้วนยินดียื่นมือให้ความช่วยเหลือและหวังใยเอาใจใส่เธอเสมอ ทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นใจยิ่งนัก

"เธออยู่ตัวคนเดียว? แล้วปีนี้เธอจะไม่อยู่หอในโรงเรียนนั่นสิ จะดีเธอ

18 Evil Hour ชั่วโมงอุบาสก 2

อยู่ตัวคนเดียวอันตรายจะตาย!"

เซียวเหลียนเหลียนเพิ่งเข้าใจว่าทำไมเช้านี้ตอนจับคู่เข้าห้องพักถึงไม่เห็นชื่อของโฮยวเซ่าจิง ปกติเด็กสาวทั้งสองอยู่ห้องเดียวกันมาตลอด ตอนแรกเซียวเหลียนเหลียนคิดว่าตัวเองกับโฮยวเซ่าจิงถูกจับแยกห้องกันเสียอีก กำลังคิดจะชวนกันไปหาครูเพื่อทำเรื่องขอย้ายมาอยู่ห้องเดียวกันอยู่พอดี

น้ำเสียงตกอกตกใจของเซียวเหลียนเหลียนเรียกเอาวิญญาณของโฮยวเซ่าจิงกลับเข้าร่าง เด็กสาวยกไหล่ "ทำไมจะอยู่ไม่ได้ ปกติฉันก็ต้องดูแลตัวเองอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง"

ในหมู่เด็กสาววัยเดียวกันจะมีคนกันที่สามารถซักผ้า หุงข้าว เก็บกวาดห้อง ดูแลสภาพแวดล้อมได้อย่างเธอ จึงไม่แปลกที่เธอจะดูภูมิอกภูมิใจนักหนา

"ไม่ใช่เรื่องใครจะดูแลใครสักหน่อย แต่เด็กสาวอย่างเธอไปอยู่ตัวคนเดียว ไม่กลัวว่าจะมีพวกโรคจิตที่โหดมา..." เซียวเหลียนเหลียนบ่นสื่อน้ำให้หนักแล้ว พลางกางอุ้งมือทั้งสองข้างออกคล้ายพวกจิตวิปริตก่อนจะขยับเข้ามาใกล้

โฮยวเซ่าจิงบัดมือเซียวเหลียนเหลียนออก เซ็ดหน้าพูด "ฉันไม่กลัว"

เธอไม่กลัวจริงๆ นั่นแหละ เพราะทุกครั้งพอถึงตอนค่ำ เธอจะเปิดเครื่องดักยุงที่ปล่อยแสงสีฟ้าออกมาไว้ใต้ใบหน้าของจงเสวียซุ่ย ซึ่งเธอเชื่อว่าภาพแบบนี้จะทำให้พวกขโมยที่ไม่ดูตาม้าตาเรือทั้งหลายหัวใจวายตายได้แล้ว

"เธอระวังตัวหน่อยก็ดี" ทันทีที่โฮยวเซ่าจิงของหมดก็เริ่มขยับปากพูด "ช่วงนี้เห็นว่าเกิดคดีวิ่งราวพวกนักเรียนบ่อยๆ เธอไม่รู้หรือไง"

"จริงด้วย เธอไปๆ มาๆ คนเดียว เกิดคนร้ายจ้องเล่นงานอยู่จะทำยังไง ฉันว่าเธอกลับมาอยู่หอดีกว่า"

อันที่จริงโฮยวเซ่าจิงเองก็คิดอยากจะกลับมาอยู่หอ เพราะสามารถลดเรื่องวุ่นวายต่างๆ ลงไปได้ไม่น้อย แต่ถ้าทำเช่นนั้นจงเสวียซุ่ยกับโปโปจะทำยังไง ถ้าเธอไม่กลับไป ทั้งคู่คงถูกปล่อยให้ออดตายแน่ แม้เธอจะไม่รู้ว่ายมทูต

อย่างจงเสวี่ยซุ่ยจะอดตายได้หรือเปลาก็เถอะ ส่วนเรื่องที่ว่า จะปล่อยพวกเขา ทิ้งไว้เช่นนั้นโดยไม่สนใจโยยตีก็คงทำได้แค่พูดเท่านั้น จะให้ไว้หน้าใจกันอย่าง นั้นเธอก็เชื่อว่า จะกล้าทำ ดังนั้นเมื่อได้ยินคำเตือนของเซียวเหลียนเหลียน เธอ จึงทำได้เพียงทำตาปริบๆ ไม่รู้จะพูดอะไรดี

"เธอนี้กวนโมโหซะมดตาย!" เซียวเหลียนเหลียนใช้นิ้วเคาะโต๊ะ "ทำไม ถึงได้ตื้ออย่างนี้ละ ใครพูดอะไรก็ไม่ฟัง ไม่รู้เหมือนกันว่านอกจากพวกอารมณ์ ดื้ออย่างฉันกับโหย่วซู่ ยังจะมีใครยอมเป็นเพื่อนกับเธอได้ตั้งหลายปีอย่างนี้"

"เหลียนเหลียน ฉันรู้แหละว่าเธอเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉัน" โหย่วเซ่าจึง รีบตัดบท กอดแขนของเหลียนเหลียนไว้ราวกับเด็กตัวน้อย

"พวกเธอสองคนคุยเรื่องอะไรกัน" เสียงใครบางคนพูดแทรกขึ้นมา "โหย่วเซ่าจิง ช่วงปิดเทอมฤดูร้อนเธอหายไปไหนมา ฉันโทรไปที่ที่เธอก็เอา แต่ปิดเครื่องอยู่นั้นแหละ"

หวงหมิงเดินเข้ามานั่งร่วมวงสนทนาด้วย

"ไม่มีอะไร พวกเรากำลังคุยกันว่าปีนี้ที่มาสของโหย่วซู่จะได้แชมป์ หรือเปล่า" เซียวเหลียนเหลียนกับโหย่วเซ่าจิงพูดขึ้นพร้อมกัน

หวงหมิงตบไหล่โหย่วซู่พลางพูดอย่างมั่นใจ ซุกำปั้นให้กำลังใจ "ยัง ต้องถามอีกเธอ โหย่วซู่ทำได้อยู่แล้ว เป้าหมายของพวกเราคือการเป็นแชมป์ นี้ พอถึงเวลาพวกเราจะไปเป็นกองเชียร์ให้เอง"

อูโหย่วซู่หัวเราะร่าเริง "พวกเราต้องชนะอยู่แล้ว!"

"เสี่ยวจิง นี่เป็นเพลงวงไทจีที่เธออยากได้ ฉันไรต์มาให้แล้ว ตลอด ช่วงปิดเทอมนี้หาตัวเธออยากจริงๆ" หวงหมิงพูดต่อจากที่ค้างไว้เมื่อครู่ พลัง ยืนแผ่นซีดีที่ไรต์เรียบร้อยแล้วให้โหย่วเซ่าจิง

"ขอบใจมาก คราวหน้าฉันเลี้ยงไอติมเธอล่ะกัน" โหย่วเซ่าจิงรับ แผ่นซีดีมาโดยไม่รี้งรอ

"วงไทจีนี้มีอะไรกันเธอ วงดนตรีต่างชาติหรือไง" เซียวเหลียนเหลียน หยิบไปดูอย่างสงสัย

"เป็นวงดนตรีสมัยก่อนของฮ่องกงนะ ฉันบังเอิญไปได้ยินมา รู้ลึกว่า

20 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 2

เพลงของพวกเขาเพราะใช้ได้ ตอนนี้หาเพลงของพวกเขาฟังยากมาก นึกไม่ถึงว่าหวงหมิงจะหาเจอจนได้ สูดยอจริงๆ"

ความจริงโหยวเซาจิงได้ยืมเพลงเพลงหนึ่งของพวกเขาจากกองเทปของโม่หลิน แม่เลี้ยงของเธอ รู้สึกว่าเพลงนั้นเพราะมากจึงบังเอิญหลุดปากพูดออกไป นึกไม่ถึงว่าหวงหมิงจะจำได้ แถมยังอุตส่าห์หามาให้อีกต่างหาก

"เดี๋ยวนี้มีอะไรที่หาไม่ได้ในอินเทอร์เน็ตบ้าง ขอแค่รู้วิธีก็พอแล้ว"

หวงหมิงหัวเราะก่อนจะเดินจากไป โชคดีที่เธอไม่ได้ถามเรื่องปิดเทอมฤดูร้อนต่อ ไม่งั้นโหยวเซาจิงก็ไม่ว่าจะโกหกยังไงต่อดี

หวงหมิงเป็นคนมีน้ำใจ ไม่ว่าเพื่อน ๆ คนไหนมีปัญหา เธอล้วนยินดีให้ความช่วยเหลือ อีกทั้งยังทำทุกอย่างอย่างเต็มความสามารถ ถ้ามีคนถามว่าในชั้นปีสองห้องสี่ใครซอตที่สุด คนส่วนใหญ่คงตะกะแนให้หวงหมิงอย่างไม่ต้องสงสัย

ด้วยเหตุนี้ แม้แต่คนที่ไม่ค่อยชอบสังสรรค์กับคนอื่นอย่างโหยวเซาจิงก็ยังรักษาสัมพันธ์ภาพที่ดีกับหวงหมิงไว้ แต่หวงหมิงเป็นคนมีเพื่อนมาก โหยวเซาจิงจึงไม่สามารถคบหวงหมิงเป็นเพื่อนสนิทได้ ทั้งยังรู้สึกว่าตัวเองกับหวงหมิงเหมือนกับเป็นคนที่อยู่กันคนละโลก

แต่ไม่ว่าใครก็คงอยากจะมีเพื่อนอย่างหวงหมิงกันทั้งนั้น แต่เพราะตัวเองมีนิสัยแบบนี้ ดังนั้นจึงมีเพียงเหลียนเหลียนกับโหยวชูเท่านั้นที่ทนเธอไหว โหยวเซาจิงยิ้มพลางหยิบแผ่นซีดีใส่ลงไปใ้ในกระเป๋านักเรียน

"โหยวเซาจิง ได้ยืมว่าพ่อของเธอติดคุกเหรอ"

เด็กสาวคนหนึ่งโผล่พรวดเข้ามาในห้องพร้อมพูดเสียงดัง

จู่ๆ เสียงเอะอะในห้องก็เงียบลง สายตาทุกคู่มองสลัโหยวเซาจิงกับเด็กสาวคนนั้น พ่อของเพื่อนนักเรียนในห้องเข้าคุก เรื่องแบบนี้สามารถกระตุ้นต่อมอยากรู้ อยากเห็นของทุกคนได้ไม่ยากเลย

โหยวเซาจิงตะลึงไปชั่วขณะ จ้องมองเด็กสาวคนนั้นแต่ไม่ปรึกษาพูดอะไรออกมา

เด็กสาวที่เดินเข้ามาพร้อมส่งเสียงดังชื่อซูอวี่น เธอเป็นคนรูปร่าง

ผอมบาง ท่าทางโส เป็นหัวหน้าใต้ดินของปีศาจห้องสี่ คำเรียกที่ว่าหัวหน้าใต้ดินนั้นแม้จะฟังดูแปลกอยู่สักหน่อย แต่ก็เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนนี้

ซูอวินเป็นลูกข้าราชการใหญ่คนหนึ่งเหมือนกัน แต่ต่างจากโหยวเซาจริงตรงที่เธอประกาศตัวว่าเป็นลูกใครตั้งแต่วันแรกที่เข้ามาในโรงเรียนจนพวกนักเรียนทั้งหลายรู้จักทั่ว ด้วยเหตุนี้ซูอวินจึงมักจะมองคนอื่นต่ำต้อยกว่าตัวเองเสมอ

ไม่รู้เพราะอะไร ทั้งครูใหญ่หรือแม้แต่ครูประจำชั้นต่างพากันโอนอ่อนผ่อนปรนให้กับซูอวินอยู่เสมอ ไม่ว่าเธอจะกลั่นแกล้งเพื่อนนักเรียนคนไหน บรรดาครูทั้งหลายก็พากันหลบหลับตาอยู่เรื่อย มีบางคนบอกว่าลูกสาวครูใหญ่ทำงานอยู่กับพ่อของซูอวิน บ้างก็บอกว่าแฟนของครูประจำชั้นเป็นเพื่อนร่วมงานกับแม่ของซูอวิน แม้จะไม่ว่าเรื่องไหนจริงหรือเท็จ แต่คงมีสาเหตุบางอย่างที่ทำให้เด็กสาวอย่างซูอวินมีฐานะแตกต่างจากนักเรียนคนอื่นๆ เบื้องบนมีครูคอยให้ท้าย ส่วนเบื้องล่างก็มีพวกนักเรียนที่ยอมเป็นเบี้ยล่างพูดได้ว่าจะหวางซูอวินกับหวงหมิง ทั้งคู่ต่างกันราวฟ้ากับดิน เพราะรอบกายซูอวินเต็มไปด้วยเพื่อนนักเรียนที่คอยพะเน้าพะนอเธออยู่ตลอดเวลา โดยที่เจ้าตัวไม่ต้องทำอะไรเพื่อใครทั้งนั้น

ส่วนหัวหน้าห้องที่ชื่อฟางไฉ่หงก็เป็นหนึ่งในกลุ่มคนที่คอยติดตามซูอวินเหมือนกัน ดังนั้นเรื่องราวน้อยใหญ่ที่ต้องให้หัวหน้าห้องดูแลจึงมีซูอวินคอยบงการอยู่เบื้องหลัง นี่เองที่เป็นสาเหตุให้เด็กสาวอย่างซูอวินได้ชื่อว่าเป็นหัวหน้าใต้ดิน บางทีเวลาครูต้องการทำอะไรยังต้องเรียกให้ซูอวินช่วยจัดการ แค่นี้ก็รู้แล้วว่าพวกครูทั้งหลายยอมรับฐานะของซูอวินมากเพียงใด

ถ้าอย่างนั้นทำไมถึงไม่เลือกให้ซูอวินเป็นหัวหน้าห้องซะเลยล่ะ

อย่างแรก อาจเป็นเพราะในระดับชั้นมัธยม เรื่องทุกอย่างล้วนอาศัยผลการเรียนเป็นตัวชี้วัด ซึ่งผลการเรียนของซูอวินยังห่างชั้นนัก สอง ถ้าให้ซูอวินเป็นหัวหน้าห้อง อาศัยแค่นิสัยของเธอก็อาจจะทำให้เพื่อนนักเรียนหลายคนไม่พอใจ ดังนั้นการปล่อยให้เพื่อนของซูอวินที่มีผลการเรียนดีอย่าง

22 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 2

ปางไล่หังเป็นหัวหน้า ก็เป็นวิธีการที่ละมุนละม่อมที่สุดอย่างหนึ่งเช่นกัน
นี่เป็นเพียงการคาดเดาของโหยวเซาจึงกับเซียวเหลียนเหลียนเท่านั้น
ส่วนพวกครูดิยังไ้กัน นักเรียนอย่างพวกเธอย่อมไม่มีทางรู้ ทั้งสองตั้งใจ
ว่าจะไม่ไปข้องเกี่ยวกับซูววินเหมือนน้ำบ่อที่ไม่ยุ่งกับน้ำคลอง ดังนั้นสำหรับ
เด็กสาวทั้งสอง ใครจะเป็นหัวหน้าไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร

คงพอจะพูดได้ว่าโหยวเซาจึงก็ไม่ได้รังเกียจซูววินนัก ความจริงใคร
จะเป็นยังไ้ก็เป็นเรื่องส่วนตัวของคนคนนั้น ขอเพียงซูววินไม่เข้ามายุ่งวุ่นวาย
กับเธอก็ไม่เห็นจะมีปัญหาอะไร ในขณะที่เซียวเหลียนเหลียนรังเกียจคนคนนี้
สุดๆ

แต่วันนี้โหยวเซาจึงกลับถูกซูววินเล่นงานจนไม่รู้จะทำยังไ้ดี

"โหยวเซาจึง พ่อของเธอคือโหยวอ้ายกั๋วนี้เอง ไปทำอะไรเข้าถึงได้
โดนจับล่ะ" ซูววินไม่รู้สึกลัวตัวเองพูดอะไรที่ไม่ควรพูดออกไป เดินเข้าหา
โหยวเซาจึงด้วยสีหน้าแกล้งทำเป็นห่วงใย

"เรื่องนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับเธอสักหน่อย" เซียวเหลียนเหลียนรีบลุกขึ้นยืน
ขวางหน้าโหยวเซาจึงไว้

"ก็ฉันเป็นห่วงนี่ แล้วไ้ มีปัญหาอะไรหรือเปล่า" ซูววินจ้อง
เซียวเหลียนเหลียนอย่างไม่สบอารมณ์ "โหยวเซาจึง ได้ยินว่าพ่อของเธอรับ
เงินสินบนไปไม่น้อย ต้องเข้าไปอยู่ในคุกก็ปีละ จะให้ฉันช่วยบอกผู้คุมให้
ช่วยดูแลพ่อของเธอเป็นพิเศษหรือเปล่า แม่เลี้ยงของเธอก็ต้องเข้าคุกด้วย
ไ้ม๊ยะ แล้วตอนนี้เธอเป็นยังไ้บ่าง"

โหยวเซาจึงก้มหน้า ร่างกายลั่นนิตๆ บางที่ซูววินอาจไม่มีเจตนาร้าย
ก็ได้ เธออาจเพียงแค่อาศัยโอกาสนี้แสดงความเหนือชั้นกว่าก็เท่านั้น ส่วน
เรื่องที่ว่าคนอื่นจะรู้สึกยังไ้เธอไม่สน การที่ซูววินเอาเรื่องโชคร้ายของเธอ
ซึ่งมีฐานะเป็นลูกข้าราชการชั้นสูงเหมือนกันออกมาประกาศแบบนี้ก็คงเพราะ
ต้องการจะบอกให้ทุกคนรู้ว่าตัวเองอยู่เหนือกว่านั่นเอง

ทันใดนั้นหวงหมิงที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็เอ่ยปากขึ้น

"ซูววิน เธอทำแบบนี้ไม่เกินไปหน่อยหรือ ที่เธอเอาเรื่องนี้มาพูดซะลั่น

ห้อง เป็นห่วงโหยวเซาจึงหรือคิดจะทำร้ายเขากันแน่"

"หมายความว่าไง การที่ฉันมีเจตนาดีเป็นห่วงเพื่อนร่วมห้องมันผิดเหรอ!"

ทั้งซูววินและหวงหมิงต่างฝ่ายต่างรู้สึกไม่ถูกชะตากับอีกฝ่าย เหมือนนิสัยที่ต่างกันราวฟ้ากับดินของคนทั้งคู่

บางทีซูววินที่เผชิญเกิดมาหน้าตาสวย แต่ผลการเรียนกับการผูกมิตรกับคนอื่น ๆ ไม่ได้เรื่องกับหวงหมิงที่หน้าตาบ้านๆ เกิดในชนชั้นแรงงาน แต่ผลการเรียนดีเด่นและเป็นที่ยอมรับของเพื่อนๆ ต่างมองข้ามข้อดีที่ตนมีเลย พวกมันรู้สึกอิจฉาอีกฝ่าย ทั้งสองฝ่ายจึงไม่ยอมพลาดโอกาสที่จะทะเลาะกัน

"ถ้าพ่อเธอเกิดติดคุกเพราะถูกจับได้ว่ารับสินบนขึ้นมา เธออยากให้ชาวบ้านมาประกาศให้ทุกคนในห้องรู้หรือเปล่า ทำเป็นพูดว่าเป็นห่วงโหยวเซาจัง ที่แท้เธอก็แค่หาความสุขบนความทุกข์ของคนอื่นเท่านั้น"

"เธอว่าพ่อใครถูกจับหา!"

"ฉันพูดว่าใคร คนคนนั้นยอมมั่วดีแท้ใจ!"

โหยวเซาจึงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เธอรู้ว่ากระดามห่อไฟไม่มีผิด เรื่องของพ่อไม่วันใดก็วันหนึ่งพวกเพื่อนนักเรียนกับครูต้องรู้แน่ เพียงแต่คิดไม่ถึงว่ามันจะเร็วขนาดนี้ เพียงเปิดเทอมวันแรกซูววินก็เอามาป่าวประกาศเสียแล้ว

"นี่มันยุคแห่งข่าวสารแท้ๆ" โหยวเซาจึงพูดกับตัวเองพลางยิ้มเจื่อนออกมา

เธอพบว่าในสถานการณ์เช่นนี้ ตัวเองที่เมื่อครู้อย่างตกใจกลับสามารถสงบสติอารมณ์ลงได้ในเวลาสั้นๆ หรือบางทีอาจเป็นเพราะเธอได้เตรียมใจไว้ก่อนหน้านี้อแล้ว รู้ดีว่าเรื่องแบบนี้ต้องเกิดขึ้นไม่ช้าก็เร็วจึงสามารถรับมือกับมันได้อย่างสบายๆ

หวงหมิงกับซูววินยังคงทะเลาะกันอย่างดุเดือด โหยวเซาจึงมองคุณทั้งคู่กลางเริ่มรู้สึกโมโหขึ้นเรื่อยๆ ดูเผินๆ หวงหมิงคล้ายกำลังช่วยแก้ต่างให้โหยวเซาจึงอยู่ แต่มาลองคิดดูดีๆ บางทีทั้งคู่อาจไม่ต่างกันนัก ทั้งสองกำลังใช้เรื่องร้ายที่เกิดขึ้นในบ้านของโหยวเซาจึงแสดงให้เห็นว่าตัวเองเป็นคนดีแค่ไหน ต่างคนต่างก็ใช้เรื่องนี้โจมตีศัตรูของตัวเอง

24 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 2

โหยวเซาจึงยอมรับว่าเธออาจมองคนอื่นในแง่ร้ายไปสักหน่อย แต่ถึงเด็กสาวทั้งสองจะรู้สึกเป็นห่วงเธอจริงๆ แต่ก็เห็นชัดอยู่แล้วว่าคนที่รับเคราะห์ก็คือตัวเธอเองนั่นแหละ ดังนั้นถ้าเธอจะไม่พอใจก็ยอมจะมีสิทธิ์ไม่ใช่หรือ

สีหน้าของโหยวเซาจึงยิ่งไม่น่าดูมากขึ้นทุกที คนที่เข้าใจเธอดีที่สุดอย่างเซียวเหลียนเหลียนรู้ว่าคนไม่ค่อยพูดจาเปิดเผยอย่างโหยวเซาจึงนั้น แท้จริงแล้วอารมณ์ร้ายแค่ไหน ดังนั้นเซียวเหลียนเหลียนจึงพยายามเตือนสติด้วยการแอบดึงแขนเสื้อของโหยวเซาจึงไว้

โหยวเซาจึงปิดมือเซียวเหลียนเหลียนออก ยิ้มเยาะเยือกก่อนตอบโต้ะเสียงดังสนั่น

"พอได้แล้ว! พูดเรื่องของชาวบ้านนี่มันสนุกตรงไหน หุบปากให้หมดนั่นแหละ ไม่งั้นอย่าหาว่าฉันไม่เกรงใจล่ะ"

เวลาอยู่ในโรงเรียนโหยวเซาจึงพยายามรักษาภาพลักษณ์สงบนิ่งเอาไว้ แต่ท่าทีที่เธอแสดงออกในตอนนี้อาจทำให้เพื่อนนักเรียนทั้งหลายพากันตกตะลึงกับโฉมหน้าที่แท้จริงของเธอ บรรยากาศในห้องเรียนเงียบสงบลงอย่างสิ้นเชิง

โหยวเซาจึงจ้องมองดูเด็กสาวทั้งสองราวกับราชสีห์ตัวน้อย ท่าทางหุดหิดของซูววินกับแวตวาทาโครธเกรี้ยวของหวงหมิงหายวับไป เหลือเพียงท่าทำเล็กลักจ้องมองมาที่โหยวเซาจึงเท่านั้น

"อย่าให้ฉันได้ยินใครนินทาเรื่องในครอบครัวฉันอีก ไม่งั้นฉันจะ..." โหยวเซาจึงหรีดตามอง รอยยิ้มที่ลอดออกจากริมฝีปากของเธอในตอนนั้นดูน่ากลัวยิ่งนัก

เพื่อนนักเรียนที่อยู่ในห้องต่างรู้ว่านี่ไม่ใช่แค่คำขู่ แม้จะไม่มีใครคิดว่าคนรูปร่างบอบบางอย่างโหยวเซาจึงจะกลายเป็นจอมยุทธ์หญิงไปได้ แต่สำหรับชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่กำยำที่ยืนอยู่ข้างหลังเธออย่างอูโหยวซุนั้น ย่อมไม่มีใครคิดอยากมีเรื่องด้วยเป็นแน่

ทันทีที่เสียงกระดิ่งดังขึ้น บรรยากาศน่าอึดอัดในห้องก็จบลงพร้อมกับการเดินเข้าห้องเรียนของคุณครู

โหยวเซาจึงเอาหนังสือวางปิดหน้าหลังจากนั่งลงเรียบร้อยแล้ว คิดถึง

เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครูก็อดฝันยิ้มออกมาอย่างเศร้าๆ ไม่ได้ ตอนนั้นเธอเริ่มรู้สึกอยากร้องไห้อีกแล้ว

ทันทีที่กลับเข้ามาในห้องโหวยเซาจึงโยนกระเป๋าทิ้งแล้วเริ่มลงมือกวาดบ้าน เช็ดโต๊ะ ผ้าผ่านเองก็ดูเหมือนจะเริ่มสกปรกแล้ว เธอเลยถือโอกาสปลดลงมาซักทำความสะอาด แถมพื้นไม้คงต้องลงซีเมนต์สักหน่อย

ทำไมห้องถึงได้สกปรกแบบนี้ละ ดูท่าจะต้องทำความสะอาดใหญ่สักครั้งซะแล้ว!

โหวยเซาจึงฮัมเพลงไปพลางวิ่งวนไปทั่วห้อง โปโปที่ดูคล้ายลูกชิ้นเนื้อก้อนกลมๆ บ้วนเปียกไปมาแถวเท้า พยายามดันให้เธอรีบเข้าครัวจนเด็กสาวเกือบจะสะดุดล้ม เธอก็มองอุ้มโปโปขึ้นจูบเบาๆ ก่อนจะพูดขึ้นว่า "โปโปที่น่ารัก ฉันกำลังยุ่งอยู่ อย่าเพิ่งกวนฉันตอนนี้ได้มั๊ย ในครัวมีขนมที่เจ้าชอบอยู่ไปเอามากินเองก็แล้วกันนะ"

เธอลูบหัวคซสารโปเออร์ก่อนจะวางมันลงบนโซฟา

โปโปไม่ได้วิ่งไปหาของกินที่มันชอบ แต่กลับรีบมุดลงไปหลบอยู่ใต้โซฟา จ้องมองดูโหวยเซาจึงด้วยแววตาตระหนกตกใจ

"เจ้าเด็กแซโหวย เป็นอะไรไปหรือเปล่า" จงเสวียชุยถามอย่างระมัดระวัง "เจ้าคงไม่ได้เจอเรื่องอะไรที่โรงเรียนใช่ไหม ทำไมถึงได้ดูแปลกๆ ซอบกล"

"ฉันดูแปลกตรงไหน พวกนายไม่เห็นหรือไงว่าฉันมีความสุขจะตาย"

โหวยเซาจึงหันหน้ากลับมายิ้มให้จงเสวียชุยก่อนจะลงมือทำงานต่อ

"ข้าว่าเจ้าดูประหลาดตั้งแต่หัวจรดเท้าเลยแหละ" จงเสวียชุยกระซิบกระซาบเบาๆ

"วันนี้ฉันอารมณ์ดี ดีมากด้วย ดังนั้นเย็นนี้ฉันจะทำอาหารมื้อใหญ่เลี้ยงพวกนาย พวกนายอยากกินอะไรเข้ามา" โหวยเซาจึงยิ้มถามอย่างสดใส

โปโปมุดเข้าไปอยู่ใต้โซฟาทั้งตัว เหลือเพียงหางเล็กๆ เท่านั้นที่ลอดออกมาข้างนอก

"เจ้าอย่าทำแบบนี้ได้หรือเปล่า มีเรื่องอะไรก็พูดออกมาตรงๆ ทำตัว

20 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 2

แบบนี้หากล้วยจะตาย" จงเสวียชุยเสียงพูดออกมาตรงๆ

โหยวเซาจึงขมวดคิ้วตะคอกเสียงดัง "ทำไมนายถึงอยากให้ฉันมีเรื่องไม่สบายใจ ฉันไม่มีความสุขตรงไหน ตาข้างไหนของนายที่เห็นว่าฉันไม่มีความสุข!"

"คนไหนเห็นก็รู้ว่าเจ้าไม่ปกติ คูลี โปไปยั้งกัล้วยชะขนาดนั้น"

จงเสวียชุยเห็นโหยวเซาจึงโมโหกลับรู้สึกวางใจมากกว่า ในเมื่อเด็กสาวยังโกรธเป็น แสดงว่าสติยังดีอยู่

"นายเป็นคนนั้นหรือ ตั้งแต่เมื่อไรกัน!"

โหยวเซาจึงยกเบาะรองนั่งบนโซฟาพาดลงบนหัวของจงเสวียชุยหลายที ก่อนจะเดินกระพืดกระพืดเข้าไปในครัว

จงเสวียชุยถอนหายใจหนักๆ

นี่ลึถึงจะปกติ...

ตลอดทั้งวันเหล่าเพื่อนนักเรียนต่างอ้างเรื่องเป็นห่วง ทอยอกันมาถามข่าวคราวกับโหยวเซาจึงไม่หยุด เล่นเอาเด็กสาวอดรู้สึกหงุดหงิดไม่ได้ ในกลุ่มนักเรียนพวกนั้นอาจจะมีบางคนที่รู้สึกเป็นห่วงเป็นใยจริงๆ แต่เธอกลับรู้สึกเหน็ดเหนื่อยมากเกินกว่าจะตัดสินใจว่าใครเป็นแบบไหน จึงตัดสินใจใช้ท่าที่รุนแรงจัดการไล่คนเหล่านั้นกระเจิงไปจนหมด

อันที่จริงเธอก็รู้ดีว่าการทำเช่นนี้มีแต่ยิ่งทำให้เรื่องราวยิ่งไปกันใหญ่ และไม่ส่งผลดีกับตัวเองเลยแม้แต่น้อย ถ้าเธอใจเย็นกว่านี้อีกนิด ใครก็จะทำอะไรไม่ได้ เพราะไม่มีใครรู้ว่าความจริงแล้วเรื่องราวมีความเป็นมายังไงกันแน่ สำหรับโหยวเซาจึงแล้ว ตอนที่ในใจปลอดโปร่งอะไรๆ ก็ล้วนแต่เข้าใจได้ไม่ยาก แต่เพียงเพราะอารมณ์ชั่ววูบจึงทำให้เธอทำไม่สำเร็จ

ดังนั้นในวันเปิดเทอมวันแรก ชีวิตของเธอจึงตกอยู่ในความวุ่นวายทั้งวัน

ตอนแรกโหยวเซาจึงกะว่าจะพยายามกลับไปใช้ชีวิตตามปกติ แต่ตอนนี้ดูเหมือนจะไม่เป็นไปตามหวังเสียแล้ว ในใจของเธอพานรู้สึกเบื่อหน่ายอย่างบอกไม่ถูก แต่พอได้กลับห้องมาหวดจงเสวียชุยไปสองสามที เธอก็รู้สึก

สบายใจขึ้น

โหยวเซาจึงทำอาหารพลางคิดไปว่าถ้าในห้องไม่มีเจ้าสองคนที่มาอยู่ ฟรีกินหรืออย่างจงเสวี่ยชุยกับโปโป เวลาเธอกลับมาถึงห้องจะอยู่ในสภาพไหน ไม่รู้ว่าเธอจะชุกตัวร้องไห้อยู่ใต้ผ้าห่มหรือจะปาข้าวของเพื่อระบายอารมณ์ กันแน่

ถึงสองคนนี้จะก่อความลำบากให้บ้าง แต่ก็ทำให้ห้องที่มึม มีชีวิตชีวา ขึ้นไม่น้อยเหมือนกัน เด็กสาวสงสัย ถ้าห้องนี้ไม่มีจงเสวี่ยชุย เธอจะยังกล้า ใช้ชีวิตอยู่ตามลำพังแบบนี้หรือเปล่า

ไม่ว่าจะพูดยังไง ถ้าจงเสวี่ยชุยไม่เที่ยวพูดตั้งแต่เรื่องวิญญาณเออย ปีศาจเออย ที่จริงก็นับว่าไม่เลวนัก มีเขาอยู่ด้วยเธอก็รู้สึกที่ชีวิตของตัวเอง มีรสชาติไม่น้อย ส่วนโปโปถึงจะชนไปหน่อย แต่บางเวลาก็น่ารักเอาเรื่องอยู่ เหมือนกัน ในห้องมีจอมชนตัวน้อยๆ อยู่ด้วยก็ไม่เลวเลย

แม้โหยวเซาจึงจะไม่ชอบกินเนื้อมากนัก แต่ก็อดไม่ได้ที่จะเริ่มทำอาหาร ที่จงเสวี่ยชุยและโปโปชอบ

ถึงยังงៃเทอมใหม่ก็เริ่มขึ้นแล้ว เธอต้องผ่านมันไปให้ได้ คนอย่าง โหยวเซาจึงขนาดปีศาจยังไม่กลัว หนีประสาอะไรกับคำพูดของพวกนักเรียน แค่มือกี้คน เธอไม่มีทางยอมให้คำพูดพวกนั้นมีผลต่อชีวิตอันแสนสงบสุขแน่ๆ

โหยวเซาจึงเทหมูน้ำแดงใส่จาน บั้นยืมเดินออกจากครัว

"โปโป จงเสวี่ยชุย กินข้าวได้แล้ว วันนี้ฉันทำหมูน้ำแดงที่พวกนาย ชอบด้วย"

"เจ้าเด็กแซโหยว! เจ้ามีปัญหาอีกแล้ว"

จงเสวี่ยชุยร้องขึ้นอย่างตกใจ ตามมาด้วยเสียงฟาดด้วยเบาะรองนั่ง อีกชุดพร้อมกับเสียงร้องโหยหวน

บทที่ 2 คดีใหม่

แม้ในตารางสอนจะระบุว่าช่วงบ่ายมีชั่วโมงเรียนเพียงสามคาบ แต่พวกครูทั้งหลายต่างอาศัยคำพูดที่ว่า 'อีกไม่นานพวกเธอก็จะขึ้น ม.6 แล้ว หลังจากนั้นก็จะมีการสอบประเมินผลและการเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยตามมาอีก' มาเร่งการเรียนการสอน ดังนั้นกว่าจะเลิกเรียนก็ตกเย็นพอดี พอกระดิ่งเลิกเรียนดังขึ้น พวกนักเรียนในชั้นจึงพากันออกจากประตูโรงเรียน แทบจะพร้อมกัน ไม่ว่าจะคนหรือรถยนต์ต่างทะลักออกจากทุกสารทิศ ส่งเสียงดังอื้ออึง

เคยมีอยู่ช่วงหนึ่ง เพื่อรักษาความปลอดภัยให้กับบรรดานักเรียนทั้งหลาย ทางกรมการขนส่งได้ทำการวางแผนการจราจรตามช่วงเวลาเลิกเรียนของนักเรียน ทำให้ทุกวันตอนเลิกเรียนจะมีตำรวจจราจรมายืนอำนวยความสะดวกให้ตามสี่แยกใกล้เคียง แต่ทำได้ไม่นานเท่าไรก็พบว่าบรรดานักเรียนทั้งหลายเดินออกจากประตูโรงเรียนโดยไม่สนใจคำเตือนอะไรหรือใครทั้งนั้น ส่วนบรรดาคคนขับรถทั้งหลายพากันจอดรอ ยอมให้นักเรียนพวกนั้นข้ามถนนกันโดยดี ด้วยเหตุนี้การควบคุมการจราจรจึงยุติลงในเวลาอันไม่นาน ส่วนการจราจรหน้าโรงเรียนก็ยังคงล้นสนุ่นวายดังเดิม

โหยวเซาจึงออกแรงปั่นจักรยานไปพลางฮัมเพลงไปพลางท่ามกลาง
ฝูงคน

แต่ก่อนตอนอาศัยอยู่ในหอของโรงเรียน หลังจากเลิกเรียนแล้วนอกจาก
กินข้าวทำการบ้านแล้วก็ไม่มีเรื่องอื่นใดต้องทำอีก ชีวิตของเธอดำเนินไปอย่าง
สบายๆ ไม่ว่าจะไปนั่งดูโทรทัศน์ที่ห้องประชุมใหญ่หรือออกไปนั่งเล่นเน็ต
อยู่ที่ร้านอินเทอร์เน็ตหน้าโรงเรียนก็ยิ่งได้ ถ้าไม่อย่างนั้นก็อาจจะไปหาหนังสือ
อ่านเล่น ออกไปเที่ยวตลาดได้รูดกับเพื่อนๆ หรือจะคุยเล่นกับเพื่อนจนมีดคำ
ก็ไม่มีปัญหา

เท่านั้นแต่เริ่มใช้ชีวิตอยู่ตามลำพัง หน้าที่การงานต่างๆ พวกกันดาหน้า
เข้ามาไม่ขาดสาย จะว่าไปความมีอิสระต่างๆ ดูเหมือนจะน้อยลงกว่าตอนอยู่
ภายใต้กฎระเบียบต่างๆ ของหอด้วยซ้ำ

พอเลิกเรียนโหยวเซาจึงต้องรีบไปตลาดเพื่อซื้อของใช้ประจำวันรวมถึง
อาหารต่างๆ หลังจากนั้นก็ต้องรีบกลับบ้าน เมื่อกลับถึงห้องนอกจากงานบ้าน
ต่างๆ สารพัด ยังมีอีกสองปากที่เธอต้องคอยหาอาหารให้กินอีก เรื่องทำอาหาร
พลางสู้รบตบมือกับโปโปที่คอยแอบขโมยของกินอยู่ประจำกลายเป็นหนึ่งใน
งานบ้านที่เธอต้องทำอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน หลังจากทำอาหารเสร็จเธอยังต้อง
คอยบ่อนจงเสวี่ซุ่ยที่ไม่อาจขยับตัวได้พลางคอยฟังเขาพาล่ามบ่นเป็นร้อย
เป็นพันรอบ ไม่รู้ว่าทำไมชายหนุ่มหน้าตาดีดุนอย่างจงเสวี่ซุ่ยถึงได้พูดมากกว่า
พวกป้าๆ ทั้งหลายเสียอีก นอกจากนั้นเธอยังต้องคอยล้างจานชาม เก็บกวาด
ครัวต่อ

กว่าจะจัดการทุกอย่างเสร็จสรรพก็ปาเข้าไปประมาณสองสามทุ่ม
โหยวเซาจึงถึงสามารถสงบจิตใจลงนั่งทำการบ้านเสียที

การบ้านของนักเรียนชั้น ม.5 อย่างเธอมีมากมายจนแทบจะทับตาย
ได้ แถมตอนนี้เธอก็ไม่มีเพื่อนร่วมห้องที่พอจะปรึกษาเรื่องเรียนได้เสียด้วย
มีก็แต่จงเสวี่ซุ่ยและโปโปซึ่งคอยรบกวนอยู่ตลอดเวลา ประเดี๋ยวก็โปโปที่
มีแต่คำว่า 'กิน' อยู่ในหัวคอยมุดเข้าตู้เย็นเพื่อหาของกิน ประเดี๋ยวก็
จงเสวี่ซุ่ยที่ตะโกนขอให้เปลี่ยนช่องทีวีเพียงเพราะไม่อยากดูโฆษณาสั้นๆ ไม่

30 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 2

ที่ลึบนาที หรือบางทีก็เป็นเพราะจงเสวียซุ่ยที่คอยตะโกนร้องบอกว่าไปไป กำลังจะมุดหน้าต่างหนีออกจากห้อง ด้วยเหตุที่โปโปเป็นคซสารโปเออร์จาก ยมโลก ถึงแม้มันจะมีรูปลักษณ์ภายนอกคล้ายหมูกก็ตาม แต่ถึงกระนั้นมัน ก็หาใช่สิ่งมีชีวิตที่ควรจะอยู่ในโลกมนุษย์แห่งนี้ ดังนั้นโฮยวเซาจึงกับ จงเสวียซุ่ยจึงห้ามไม่ให้มันออกไปนอกห้องอย่างเด็ดขาด เด็กสาวได้แต่ถอน หายใจกับสภาพของตัวเองในตอนนี้นึกไม่ถึงว่าการเป็นนักเรียนที่ดีจะยากเย็น แสนเช็ญแบบนี้

แต่ไม่ว่าจะพูดอย่างไร ตอนนี้เธอก็มีชีวิตอย่างปกติสุขดี นับตั้งแต่ เปิดเทอมจนถึงวันนี้ก็ผ่านมาได้อาทิตย์หนึ่งแล้ว โฮยวเซาจึงเริ่มปรับสภาพ เข้ากับชีวิตใหม่ได้ที่ละน้อย นอกจากนี้เรื่องของพ่อที่แพร่สะพัดอยู่ในหมู่เพื่อน นักเรียนเมื่อสองสามวันก่อนกลับถูกข่าวลือที่ว่านักเรียนหญิงฆ่าตัวตาย เพราะถูกนักเรียนชายอีกห้องไม่รับรักกลับเสียนิสิต ดังนั้นเธอก็สามารถใช้ ชีวิตอย่างสงบสุขได้ดังเดิม

ทุกวันไปเข้าเรียน กลับห้อง ทำงานบ้านต่างๆ ตามปกติ โฮยวเซาจึง ชอบที่จะใช้ชีวิตอย่างมีระเบียบเช่นนี้

ถ้าไม่เพราะทุกวันจงเสวียซุ่ยเอาแต่พูดเรื่อง 'หลังจากเจ้าตาย...' 'หลังจากเจ้ากลายเป็นวิญญาณ...' 'เจ้าเป็นผู้ลึบทอดยมทูตที่มีคุณสมบัติ ยอดเยี่ยม ดังนั้นเจ้าควรเตรียมตัวตั้งแต่เนิ่นๆ ก่อนตายเพื่อ...' อะไร ทำนองนี้แล้ว ชีวิตของเด็กสาวคงไม่น่ารำคาญแบบนี้

ความจริงโฮยวเซาจึงก็รู้สึกพอใจไม่น้อยกับ 'เพื่อนร่วมห้อง' อย่าง จงเสวียซุ่ย การที่เด็กสาวอย่างเธอต้องมาอยู่คนเดียว ความปลอดภัยย่อม ถือว่าเป็นปัญหาสำคัญอันดับหนึ่ง ดังนั้นการมีผู้ชายอย่างจงเสวียซุ่ยอยู่ด้วย แม้เขาจะถูกผนึกติดอยู่บนผนัง ขยับเขยื้อนไปไหนไม่ได้ก็ตาม ก็ช่วยให้เธอ อุ่นใจขึ้นได้ไม่น้อย

ทุกวันตอนค่ำโฮยวเซาจึงจะเอาเครื่องดักขุ่ยไปวางไว้ด้านล่างใบหน้า ของจงเสวียซุ่ยเพื่อให้แน่ใจว่าถ้ามีหิวขโมยหรือผู้ร้ายที่โหนบูกมายามค่ำคืน สิ่งแรกที่จะได้เห็นก็คือใบหน้าอันน่ากลัวของยมทูตที่ถูกอาบด้วยแสงสีฟ้า แม้

จนถึงตอนนี้จะยังไม่มีหิวโซโคร้ายคนไหนบุกเข้ามา แต่ถ้าเกิดมีจริงล่ะก็ เจ้าหิวโซะนั้นคงไม่อาจเลี่ยงการทดสอบครั้งใหญ่นี้ไปได้อย่างแน่นอน

ส่วนจงเสวี่ยชุยเองแม้จะทะเลาะกับโหยวเซ่าจึงอยู่บ่อยๆ แต่อันที่จริง เขาก็ห่วงเด็กสาวไม่น้อย อย่างเรื่องประตูหน้าต่างนิริภัยที่ห้อง ไม่ว่าโหยวเซ่าจึงจะพยายามอธิบายยังไงว่าไม่ใช่หิวโซ่บนโลกทุกคนจะสามารถจัดเข้ามาได้ แต่ถึงอย่างนั้นจงเสวี่ยชุยก็ยังไม่วางใจถึงขนาดไม่ยอมหลับยอมนอน คอยลืมนตาเฝ้าบ้านให้ตลอดคืนเป็นประจำ

โหยวเซ่าจึงคิดว่าคืนนี้จะทำอะไรกินดีพลางปั่นจักรยานไปตามถนน ก่อนจะเลี้ยวเข้าไปยังซอยเล็กๆ ที่อยู่เบื้องหน้า ความจริงแล้วการเข้าซอยนี้ ทำให้ต้องอ้อมไปไกลสักหน่อย แต่ก็ช่วยประหยัดเวลาที่จะต้องรอรถไฟที่วิ่งผ่านไปบนถนนได้ นี่เป็นเรื่องที่เธอได้เรียนรู้จากหลายวันที่ผ่านมา

แม้ซอยเล็กๆ นี้ออกจะคดเคี้ยวไปนิด แต่ก็มีทางแยกไปตามชุมชนต่างๆ มากมาย และถึงตรงหัวเลี้ยวจะคุดับแคบ แต่ก็ยังมีหลายจุดที่กว้างขวาง ผิวหน้าถนนก็ดี แคมยังไม่เปลี่ยวอีกด้วย ผู้คนที่เคยชินกับการผ่านไปมาของรถไฟต่างเลือกใช้เส้นทางนี้กันทั้งนั้น ยิ่งตอนเลิกงานเลิกเรียน ซอยเล็กๆ แห่งนี้ถึงกับรถติดเลยทีเดียว

ทว่าในช่วงเวลานี้แม้ทั้งคนและรถจะไม่มากนัก ถนนก็สว่างไปด้วยแสงไฟ มีคนตั้งโต๊ะนั่งเล่นหมากรุกเสียงดังโหมงโหม่งเจงไปทั่ว

โหยวเซ่าจึงไปตามผู้คนที่เดินผ่านไปมา เลี้ยวหลบโต๊ะที่วางอยู่ตรงหน้าบ้านพลางเหลือบมองกองไฟนกกะจอกที่จัดวางไว้ ก่อนจะเลี้ยวเข้าไปยังตรอกเล็กๆ ซึ่งทอดยาวไปจนถึงตลาดสด เส้นทางนี้มีผู้คนสัญจรไปมาไม่เยอะ เธอจึงสามารถปั่นจักรยานได้อย่างสบายอารมณ์

ปกติพอมาถึงตรงนี้เด็กสาวจะเร่งปั่นจักรยานเพื่อไปซื้อข้าวสดใหม่ ก่อนที่ชาวบ้านคนอื่นๆ จะไปถึง แต่วันนี้การเดินทางของโหยวเซ่าจึงต้องชะงักลงเพราะเสียงร้องด้วยความหวาดกลัวดังขึ้นก้องซอย

เสียงนั้นดังมาจากที่ไหนสักแห่งใกล้ๆ ข้างหน้า ผู้คนที่ได้ยินเสียงพากันชะงัก ก่อนจะได้ยินเสียงร้องอีกครั้ง ฟังดูคล้ายกับเสียงร้องของคนที่ได้พบหรือ

ได้เห็นอะไรบางอย่างที่น่ากลัวมาก ๆ อะไรทำนองนั้น

วิ่งราว? ความคิดแวบแรกโพลในหัวของโหวยเซาจึง เตียวนี้เรื่องความปลอดภัยของผู้คนในสังคมกลายเป็นปัญหาใหญ่ไปเสียแล้ว ตั้งแต่เปิดเทอมมาหสี่เจียนลี่ที่เป็นตำรวจคอยเตือนเธอนับร้อยๆ ครั้งว่าช่วงนี้มีกลุ่มมิจฉาชีพคอยฉกชิงวิ่งราวทรัพย์สินของนักเรียนอยู่บ่อยครั้ง เล่นเอาโหวยเซาจึงพลอยรู้สึกหวาดหวั่นไปด้วย เกรงว่าอาจเกิดเรื่องกับตัวเองเข้าสักวัน พอได้ยินเสียงหวีดร้องแบบนี่จึงอดคิดถึงเรื่องนี้ขึ้นไม่ได้

แถวนี้ไม่ใช่ที่มืดหรือที่เปลี่ยวสักหน่อย แถมนักคนเดินผ่านไปผ่านมาไม่ขาด ยังมีเรื่องฉกชิงวิ่งราวได้อีกเธอ

แต่อันที่จริงเตียวนี้ขนาดในเมืองที่มีผู้คนพลุกพล่าน เหตุฉกชิงวิ่งราวก็ยิ่งเกิดขึ้นอยู่เป็นประจำ เพราะฉะนั้นถ้าจะเกิดในที่แบบนี้ก็ไม่แปลกอะไร โหวยเซาจึงนึกก่อนจะเดินตามชาวบ้านไปยังแหล่งที่มาของเสียงร้อง

หลังจากโหวยเซาจึงและคนอื่นๆ ตามเสียงร้องมาจนถึงที่เกิดเหตุก็พบนักเรียนชายคนหนึ่งนอนหัวแตกเลือดอาบโดยมีจักรยานล้มทับ ส่วนกระเป๋านังสือก็ตกอยู่ข้างๆ นังสือเรียนที่อยู่ภายในกระเด็นเกลื่อนออกมาอยู่ข้างนอก

ข้างๆ กันมีเด็กหนุ่มอีกคนอยู่ในชุดนักเรียนโรงเรียนเดียวกับโหวยเซาจึงยืนอกลั่นขวัญแขวนอยู่ข้างๆ เพื่อนที่นอนไม่รู้เป็นตาย เสียงร้องเมื่อครู่คาดว่าน่าจะเป็นเสียงของเด็กหนุ่มคนนี้ และทันทีที่คนที่เดินอยู่แถวหน้าเอื้อมมือไปตบหัวไหล่ของเขา เขาก็ร้องเสียงดังกว่าเดิมขึ้นอีกครั้ง

"นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้น เด็กคนนี้น่าเจ็บนี้ ใครมีโทรศัพท์บ้าง รีบโทรแจ้งตำรวจเร็ว"

"ใครมีโทรศัพท์บ้าง รีบโทรเรียกรถพยาบาลหน่อย กตหนึ่งหนึ่งศูนย์เร็วเข้า"

"เฮ้ นายยังไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น หมอนี่เป็นเพื่อนของนายไซหรือเปล่า ตกลงเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่"

"ไซ มาคุยกันให้รู้เรื่องก่อน"

ผู้คนพากันล้อมวงเข้ามา บ้างก็โทรแจ้งตำรวจ บ้างก็โทรเรียกรถพยาบาล

บ้างก็โทรแจ้งนักข่าว บ้างก็ไปยื่นตักเด็กหนุ่มที่เป็นพยานพบเห็นคนแรกไม่ให้หนีไปไหน บังคับให้เขาบอกความจริงออกมา

เด็กหนุ่มที่ว่า เป็นคนขวัญอ่อนไม่เข้ากับรูปร่างที่สูงใหญ่ลึกลับ เขาเป็นขวัญเสียพูดจาไม่รู้เรื่อง ได้แต่พูดว่า "เขาเลือดท่วมไปทั้งตัว เขาตายแล้ว ไข่ม้อย เขาเลือดท่วมไปทั้งตัว เขาตายแล้ว ไข่ม้อย เลือดเยอะขนาดนั้น..."

คนที่ถามไม่ได้ข้อมูลอะไรจากเด็กหนุ่มลึกลับ

ด้วยเหตุที่เป็นนักเรียนโรงเรียนเดียวกัน โหยวเซาจึงสั่งหยุดดูด้วยความสนใจพักใหญ่ เธอไม่รู้จักเด็กหนุ่มทั้งสอง ดูแล้วคงจะไม่ใช่เด็กชั้น ม.5 แน่ เด็กสาวรอจนกระทั่งมีคนโบกรถแท็กซี่ให้ช่วยพาเด็กหนุ่มที่ได้รับบาดเจ็บไปส่งโรงพยาบาลถึงค่อยใจชื้นขึ้นมาบ้าง ก่อนจะไปปลุกตัวตามคนอื่น ๆ ไป

ตอนกำลังจากไปนั่นเอง โหยวเซาจึงสังเกตเห็นว่าเด็กหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่คนนั้นยังคงกำสายกระเป๋าไว้แน่นพลางพูดพิมพ์อะไรบางอย่าง จนกระทั่งตำรวจมาพาขึ้นรถไป เขาก็ยังคงมีอาการขวัญหนีดีฝ่อให้เห็นอย่างชัดเจน

คงโดนวิ่งราวแน่ๆ แต่ตัวโตขนาดนั้นทำไมถึงช่วยเพื่อนไม่ได้นะ คราวหน้าถ้ามาทางนี้คงต้องระวังตัวให้มากหน่อยแล้ว

โหยวเซาจึงคิดอยู่ในใจกลางรีบปั่นจักรยานต่อ แต่ในขณะที่กำลังจะพ้นปากซอย จู่ๆ เธอก็รู้สึกถึงความหนาวเย็นแผ่ผ่านทางข้อมือของตัวเองขึ้นมาจนอดร้องอุทานออกมาไม่ได้ แทบจะพลัดหล่นจากจักรยาน นี่มันเกิดอะไรขึ้น

โหยวเซาจึงรู้สึกว่าจะจู่ๆ ก็มีไอเย็นพุ่งผ่านจากข้อมือของตัวเองก่อนจะกระจายไปทั่วร่าง เหมือนเธอถูกแช่แข็งยังงี้ยังงั้น ไม่นานนักเธอก็พบว่าไอเย็นที่ว่าแพร่ออกมาจากสร้อยข้อมือของเธอนั่นเอง

สร้อยข้อมือของเธออาจจะดูธรรมดา แต่ถ้ามีใครรู้ถึงที่มาของเจ้ามุกเล็กๆ สองเม็ดที่ถูกร้อยไว้ด้วยเชือกสีแดงคงอดถอนหายใจเกี่ยวกับการอุทิศตนเพื่อพิทักษ์ความสงบของสังคมของเธอไม่ได้

มุกสองเม็ดที่อยู่บนข้อมือในตอนนั้นที่แท้ก็คือวิญญาณของปีศาจร้ายที่ถูกเธอกับจงเสวียซุ่ยช่วยกันปราบนั่นเอง

34 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 2

แม้มุกสองเม็ดนี้จะยังคงสภาพอยู่เช่นนี้ไปจนกว่าจะถูกนำไปเพื่อตัดสินโทษในยมโลก และเมื่อถึงเวลานั้นพวกมันทั้งสองก็คงต้องรับโทษสถานหนักอย่างแน่นอน แต่เป็นเพราะตอนนี้ยังไม่มียวิธีส่งพวกมันกลับไปยังยมโลก อีกทั้งโหยวเซาจึงยังพบว่าพวกมันคอยปล่อยไอเย็นออกมาอยู่ตลอดเวลา เธอจึงเอาพวกมันมาร้อยเป็นสร้อยข้อมือ พวกไว้ราวกับเป็น 'เครื่องปรับอากาศ' ขนาดเล็กติดตัวอยู่ตลอดเวลา

จงเสวียซุ่ยบอกเองว่าขอเพียงยังไม่กลับสู่ยมโลก พวกมันจะไม่มีทางคืนสภาพ แล้วทำไมถึงเป็นอย่างนี้ล่ะ

สร้อยข้อมือเริ่มคล้ายกับถ้ำน้ำแข็งเข้าไปทุกที มันปล่อยไอเย็นเข้าสู่ร่างกายของโหยวเซาจึงไม่หยุด เธออดสงสัยไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ريبยกมืออีกข้างขึ้นเตรียมจะถอดสร้อยข้อมือออก แต่ทันทีที่นิ้วสัมผัสผิวถูกมันความหนาวเย็นทั้งหมดพลันหายไป ร่างกายเริ่มกลับเข้าสู่ภาวะปกติ ถ้าไม่ใช่เพราะยังรู้สึกขนลุกอยู่แล้วละก็ เธอคงคิดว่าตัวเองเข้าใจอะไรผิดไปแน่นอน

โหยวเซาจึงยืนกุมข้อมือตัวเองอยู่ในชอยนั้นครู่ใหญ่ สงสัยว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเกี่ยวข้องกับพวกปีศาจร้ายหรือเปล่า ในใจของเธอตอนนี้จึงเต็มไปด้วยความรู้สึกสับสน จนกระทั่งเธอเริ่มสังเกตเห็นว่าผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมาแถวนั้นเริ่มน้อยลงทุกที ถึงได้ตระหนักได้ว่าตัวเองยังคงยืนอยู่ตรงที่เพิ่งเกิดเหตุวังวราวไปเมื่อครู่ จึงรีบกระโดดขึ้นจักรยานก่อนจะปั่นกลับบ้านอย่างรวดเร็ว

จนกระทั่งโหยวเซาจึงกลับถึงห้อง เธอจึงพอจะเริ่มสงบสติอารมณ์ลงได้บ้าง ขนาดจงเสวียซุ่ยถามว่าเกิดอะไรขึ้น เธอยังตอบเพียงว่ารถติดเท่านั้น ไม่แม้แต่จะพูดถึงเรื่องมุกปีศาจปล่อยไอเย็นผุดผิดออกมา เพราะถ้าพูดไปจงเสวียซุ่ยต้องฉวยโอกาสพูดเรื่องปีศาจเอย ยมโลกเอย หรือเรื่องจับปีศาจต่างๆ ขึ้นมาแน่

อันที่จริงก่อนที่โหยวเซาจึงจะสวมสร้อยเส้นนี้ เธอเคยถามย้ำกับจงเสวียซุ่ยมาแล้วหลายครั้ง และตัวจงเสวียซุ่ยเองก็ยืนยันหนักแน่นว่าถ้าไม่กลับไปยังยมโลก ต่อให้เทวดานางฟ้าที่ไหนก็ไม่อาจคืนสภาพให้กับพวกปีศาจร้ายนั้นได้ ดังนั้นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ น่าจะเป็นเพราะเธอรู้สึกตื่นเต้นเกินไป

มากกว่า

ใช่แล้ว สงสัยเจ้ามุกปีศาจนั้นจับความกังวลของเธอได้ เลยอยากจะช่วยคลายความรุ่มร้อนในใจให้ เพียงแต่อาจจะทำมากเกินไปหน่อย ถึงได้กลายเป็นแบบนี้...

โหยวเซาจึงคิดแบบนี้ หลังจากพิจารณามันอยู่หลายรอบจึงตัดสินใจสวมสร้อยข้อมือเส้นนั้นไว้บนข้อมือดั้งเดิม

"เธอรู้หรือยังว่า..."

วันที่ที่โหยวเซาจึงเดินเข้าห้องเรียนก็พบว่าเซียวเหลียนเหลียนกับอู๋โหย่วซู่ หวงหมิงกับเพื่อนนักเรียนคนอื่นๆ กำลังตั้งวงสนทนากันอยู่

เมื่อเห็นโหยวเซาจึงเดินเข้ามา เซียวเหลียนเหลียนก็รีบทำหน้าลึบๆ ล่อๆ เข้ามาใกล้ ก่อนจะเริ่มเล่าเรื่องซุบซิบต่อ "เมื่อวานตอนเย็นเด็กโรงเรียนเรากคนหนึ่งถูกพวกหัวขโมยทำร้ายละ เห็นว่าตอนนี้ทางโรงพยาบาลกำลังพยายามช่วยชีวิตอยู่"

"เอ้? บาดเจ็บหนักขนาดนั้นเซียว"

เด็กสาวตะลึงไปชั่วขณะ นึกไม่ถึงว่าเพื่อนนักเรียนที่เธอเห็นจะได้รับบาดเจ็บสาหัสขนาดอยู่ในห้องไอซียูทั้งคืนแบบนี้

"ใช่แล้ว หมอยังพยายามช่วยชีวิตกันอยู่เลย ตอนเช้าได้ยินครูเล่าให้ฟังว่าเขายังไม่ฟื้นสติอันตราย แถมครูยังบอกอีกว่าน่าจะเป็นแค่เดียวกับคดีชิงทรัพย์พวกนักเรียนนั่นแหละ โชคร้ายจริงๆ ที่ไปเจอไอ้เจ้าพวกนี้เข้า" หวงหมิงรีบพูดเสริมราวกับอยากจะบอกให้รู้ว่าตัวเองก็รู้มาไม่น้อยไปกว่าเซียวเหลียนเหลียน

หลังจากเกิดเรื่องระหว่างโหยวเซาจึง หวงหมิง และซุ้อวินในวันนั้น หวงหมิงก็คอยหลบหน้าโหยวเซาจึงอยู่หลายวัน แต่อาจเป็นเพราะนิสัยเปิดเผยไม่เจ้าคิดเจ้าแค้นของเธอ ทำให้ไม่กี่วันหลังจากนั้นหวงหมิงก็เป็นฝ่ายเริ่มคุยกับโหยวเซาจึงก่อน ส่วนโหยวเซาจึงปกติก็มีเพื่อนไม่มากอยู่แล้ว ยิ่งเพื่อนที่สามารถคุยกันถูกคอกยิ่งมีไม่กี่คน หวงหมิงกับเธอก็อยู่ชั้นเดียวกัน แถมยัง

30 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 2

พอนับได้ว่าสนิทกันพอสมควร คิดได้อย่างนั้นโหยวเซาจึงจึงตัดสินใจเริ่มขอโทษหวงหมิงก่อน ตอนนี้ทั้งคู่จึงไม่เพียงกลับมาตีกันดังเดิม แต่กลับดูสนิทสนมกว่าแต่ก่อนอีกด้วย ส่วนด้านซูววินกับโหยวเซาจึง ต่างฝ่ายกลับเลือกที่จะเดินทางไครทางมัน

โหยวเซาจึงถามต่อ "แล้วจับคนร้ายได้หรือยัง"

หวงหมิงกับเซียวเหลียนเหลียนส่ายหน้า

อู๋โหย่วซู่ถอนหายใจ "ท่านหวังเป็นคนเจอคนที่บาดเจ็บคนแรก ปกติเขาเป็นคนขี้หว้ออยู่นอยู่แล้ว พอเจอเรื่องแบบนี้เลยขวัญหนีดีฝ่อหมดเลย น่าสงสารจริงๆ วันนี้ก็มาโรงเรียนไม่ได้ เห็นว่ากลัวจนจับไข้อยู่"

"ท่านหวัง? ใครกัน"

สมณานามแปลกๆ ยุคโบราณโผล่มาจากไหนอีกล่ะนี่ โหยวเซาจึงกะพริบตาถี่ๆ พลังโยนกระเป๋าทิ้งลงบนโต๊ะ นั่งลงร่วมวงสนทนา

"หวังซินเฉียง เขาเป็นสมาชิกทีมบาสที่สูงที่สุดของพวกเรา ทุกคนก็เลยเรียกเขาว่าอย่างนั้น"

"อ้อ เป็นคนในทีมบาสนี่เอง มีน้ำหนักได้ตัวสูงขนาดนั้น แต่ใจปลาซิวไม่เหมือนรูปร่างสักนิด" โหยวเซาจึงพยักหน้าพลางนึกย้อนไปถึงชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ที่ยืนตัวลั่นนั่งงกเมื่อเย็นวาน

"อะไรนะ เธอเคยเจอเขาด้วยหรือ"

"เมื่อวานฉันกลับบ้านทางนั้นเลยเจอเข้าพอดี เด็กหนุ่มที่พวกเธอว่าเป็นคนเห็นเหตุการณ์คนแรกนั่นแหละ ตอนนั้นตกใจกลัวจนยืนหนึ่งเลย พุดจาร์ไม่รู้เรื่อง"

โหยวเซาจึงไม่รู้ตัวเลยว่าแม่เธอจะไม่ใช่ว่าพวกชอบสนใจเรื่องชาวบ้าน แต่ตอนนี้เธอกลับกำลังร่วมวงเล่าเรื่องคนอื่นอย่างสนุกสนาน

"เออใช่ แล้วคนที่ถูกทำร้ายเป็นใคร เด็กชั้นไหนหรือ"

อู๋โหย่วซู่ตอบ "เขาอยู่ ม.หก ห้องหก เป็นเพื่อนร่วมชั้นกับท่านหวังชื่อเงินเทียน"

เงินเทียน... โหยวเซาจึงรู้สึกคุ้นๆ ดูเหมือนเขาจะเป็นเด็กที่สอบได้

อันดับหนึ่งของชั้น ม.6 ผลการเรียนดีเด่นจนครูทั้งหลายพร้อมใจกันยกให้เขาเป็นนักเรียนตัวอย่าง

เซียวเหลียนเหลียนพูดต่อ "ได้ยินว่าเงินเทียบกับหวังชินเฉิง คนหนึ่งอยู่หน้า อีกคนอยู่หลัง ระหว่างทางหวังชินเฉิงหยุดช่วยคนแก่เก็บของ พอจะรีบเดินต่อก็เกิดเรื่องขึ้นซะแล้ว ฉันว่าหวังชินเฉิงคงไม่ใช่แค่กลัว แต่คงรู้สึกหงุดหงิดด้วยมั้ง เพราะถ้ามีคนตัวใหญ่อย่างเขาอยู่ด้วยคงไม่เกิดเรื่องแบบนี้กับคนที่ชื่อเงินเทียบนั้นหรอก"

หวงหมิงพูดขึ้นบ้าง "ช่วยได้ก็แปลกแล้ว เธอคิดว่าคนขี่ขลาดแบบนี้จะกล้าออกหน้าเธอ"

อู๋โหย่วซู่พยักหน้าเห็นด้วย "ที่จริงทำนหวังกับเงินเทียบก็ไม่ค่อยถูกชะตากันเท่าไร พูดไม่ได้หรอกว่าถึงเวลานั้นจะยอมช่วยกันหรือเปล่า"

"อะไรนะ พวกเขาไม่ชอบหน้ากันนั้นหรือ" โหยวเซาจึงถาม

หวงหมิงอธิบาย "จะว่าไม่ชอบก็ไม่ใช่ จะบอกว่าชอบก็ไม่เชิง พวกเขาทั้งคู่ต่างก็เป็นหัวหน้าชั้น แถมยังเป็นนักเรียนตัวอย่าง คนหนึ่งเป็นตัวแทนด้านกีฬา เป็นมือหนึ่งของทีมบาส ปกติก็ไม่เคยไปมาหาสู่กันอยู่แล้ว จะว่าพวกเขาสองคนเป็นเหมือนเส้นขนานก็ได้"

ข้อดีของการได้อยู่กับเพื่อน ๆ แบบนี้คือมีโอกาสดำเนินชีวิตเรื่องราวต่างๆ ในโรงเรียน ถึงจะไม่ใช่เรื่องจริงจังแค่ไหน แต่ข่าวสารย่อมครอบคลุมทุกชั้นปี รับรองได้ว่าไม่มีพลาด ขนาดคนที่ไม่ชอบสอดรู้สอดเห็นเรื่องชาวบ้านอย่างเธอยังสามารถรับรู้เรื่องราวต่างๆ ได้ไม่น้อยจากเพื่อน ๆ พวกนี้

"เสียวจิง ปีนี้เธอไม่อยู่หอในโรงเรียนแล้ว ต่อไปก็ต้องระวังตัวด้วยล่ะ เรื่องนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกซะด้วย โจรพวกนี้คิดอะไรกันอยู่ก็ไม่ว่า ขนาดนักเรียนพวกมันยังไม่เว้น" เซียวเหลียนเหลียนพูดเตือนโหยวเซาจึงด้วยความห่วงใย

"ฉันจะระวัง คราวหน้าฉันจะออกถนนใหญ่ ไม่ไปตามซอยนั้นแล้ว" โหยวเซาจึงยกมือสัญญา

เกิดเรื่องบนเส้นทางที่ตัวเองใช้สัญจรเป็นประจำ โหยวเซาจึงเองก็อด

38 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 2

วิตกไม่ได้ เธอตัดสินใจ ไม่ว่าจะยังงั้นแต่ไหนหลังเลิกเรียนเธอจะไปตามถนนใหญ่อย่างเดียวเท่านั้น

"ใช่แล้ว ต่อไปเธอก็เลือกเส้นทางที่คนเยอะๆ แล้วก็มีการตรวจผ่านไปผ่านมาด้วยจะดีกว่า" หวงหมิงแนะนำ

"ไม่ต้องถึงขนาดนั้นก็คุ้มๆ พูดย่อกับว่าพวกโจรจ้องแต่จะจัดการฉันคนเดียวงั้นแหละ"

ครูเดินเข้าห้องมาพร้อมเสียงกระดิ่งเข้าเรียน เสียงลากโต๊ะลากเก้าอี้ดังขึ้นเพียงไม่นาน ห้องเรียนก็กลับเข้าสู่ความเงียบสงบดังเดิม

โหยวเซาจึงเตือนตัวเองให้สนใจอยู่กับเรื่องที่กำลังสอน แต่ก็คิดว่าที่จะย้อนคิดถึงเรื่องที่หลี่เจี้ยนลี่โทรหาเมื่อตอนเช้าไม่ได้

'เซาจึง มีเรื่องเกิดขึ้นกับนักเรียนโรงเรียนเธอ สงสัยว่าเขาจะเจอพวกฉกชิงวิ่งราวเข้า ช่วงนี้ในเมืองเกิดเรื่องแบบนี้กับนักเรียนมาแล้วหลายครั้ง แถมยังร้ายแรงขึ้นทุกที คราวนี้ถึงขนาดทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัส ต่อไปนี้เธอต้องระวังตัวให้ดี จะไปโรงเรียนหรือกลับบ้านควรหาเพื่อนร่วมเดินทางไปด้วย'

โหยวเซาจึงรู้สึกซาบซึ้งในความห่วงใยของหลี่เจี้ยนลี่ที่มีต่อเธอยิ่งนัก เธอกับหลี่เจี้ยนลี่รู้จักกันแค่ในช่วงปิดเทอมฤดูร้อนที่ผ่านมา ไม่ได้สนิทสนมอะไรมากมาย แถมยังไม่ใ้ญาติสนิทกัน เพราะความจริงแล้วเขาเป็นแค่หนึ่งในเด็กมหาวิทยาลัยยากจนที่พ่อของเธอเคยให้การอุปถัมภ์เท่านั้น

ทันทีที่รู้ว่าผู้มีบุญคุณของตัวเองอย่างโหยวเซาอาศัยอยู่ซึ่งเป็นพ่อของโหยวเซาจึงติดคุก หลี่เจี้ยนลี่ที่ได้เป็นตำรวจแล้วก็รีบออกมายืนยันว่าเป็นการให้ร้ายกันอย่างไม่ต้องสงสัย แม้การกระทำเช่นนี้อาจจะดูไม่รอบคอบนัก แต่สำหรับโหยวเซาจึงในตอนนั้นแล้ว การยื่นมือเข้าช่วยเหลืออย่างไม่มีเงื่อนไขเป็นสิ่งที่เธอต้องการเป็นอย่างยิ่ง

หลังจากหลี่เจี้ยนลี่ยื่นมือช่วยเหลือในการสืบหาข้อเท็จจริงจนสามารถคืนความยุติธรรมให้พ่อของโหยวเซาจึงสำเร็จ พวกเขาทั้งสองก็กลายเป็น 'เพื่อนต่างวัย' ของกันและกันไปในที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่โหยวเซาจึงต้องอยู่ตามลำพัง หลี่เจี้ยนลี่จึงถือว่าเขามีหน้าที่คอยบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ

ในเมืองเพื่อให้เด็กสาวรู้จักระมัดระวังตัวเอาไว้ ซึ่งสิ่งต่างๆ ที่ชายหนุ่มทำให้
นับได้ว่ามากเกินกว่าญาติทั้งหลายของโหยวเซาจึงด้วยซ้ำ

ระวังตัวไว้หน่อยดีกว่า โลกสมัยนี้ไม่ปลอดภัยสักนิด นึกไม่ถึงว่านอกจาก
ปีศาจแล้ว ยังต้องคอยกลัวคนอื่นอีก

โหยวเซาจึงคิดถึงเรื่องนี้พลางขยับมุกปีศาจที่ถูกร้อยติดไว้บนข้อมือโดย
ไม่รู้ตัว

จวบจนเสียงกระดิ่งหมดคาบเรียนดังขึ้น โหยวเซาจึงก็ยังไม่สามารถ
รวบรวมสมาธิให้มุ่งมั่นอยู่กับการเรียนได้เต็มที่ ในหัวมีแต่เรื่องลับสนุ่นวาย
เต็มไปหมด

แม้เธอจะเคยเห็นปีศาจฆ่าและกินคนไปก่อนหน้านี้ แต่นั่นก็เป็นการ
แอบมองจากที่ไกลๆ ส่วนภาพเพื่อนนักเรียนที่โดนทำร้ายจนเลือดอาบที่ได้
เห็นใกล้ๆ แบบนั้น เธอเพิ่งจะเคยเห็นเป็นครั้งแรก ทำให้เธอต้องนอนฝันร้าย
ทั้งคืน เป็นภาพติดตาคอยตามหลอกหลอนตลอดทั้งวัน

อย่าว่าแต่หวังชินเฉียงเลย ใครก็ตามมาเจอเรื่องแบบนี้เข้าไม่กลัวก็
แปลกแล้ว ทันที่ที่เสียงกระดิ่งดังขึ้น โหยวเซาจึงที่ฟังครูสอนไม่รู้เรื่องจึงได้แต่
สายหน้า รู้สึกเห็นอกเห็นใจหวังชินเฉียงที่ถูกเพื่อนๆ ตราหน้าว่าชั่วลาดตาขาว
"เสียจริง ไปห้องน้ำกันมั๊ย" เขียวเหลียนเหลียนลุกขึ้นถาม
"ไปสิ"

ไปเอาน้ำเย็นลูบหน้าสักหน่อยน่าจะดี คาบหน้าขึ้นเป็นแบบนี้ก็คงไม่
ไหวแน่ เรื่องแบบนี้เดี๋ยวนี้มิให้เห็นออกจะบ่อย จะเสียการเรียนเพราะมัว
แต่คิดเรื่องพวกนี้คงไม่เหมาะแน่

โหยวเซาจึงและเขียวเหลียนเหลียนพากันเดินออกจากห้องเรียน

ตรงระเบียงทางเดินมีนักเรียนหลายคนกำลังยืนคุยกันอยู่ เสียงพูดคุย
ที่ลอดเข้ามาให้ได้ยิน เนื้อหาส่วนใหญ่ก็หนีไม่พ้นเรื่องร้ายที่เกิดขึ้นกับ
เฉินเทียน แม้ว่านี่จะเป็นเรื่องที่มีกลิ่นคาวเลือดคละคลุ้ง แต่ก็ไม่อาจปิดกั้น
ความอยากรู้อยากเห็นของทุกคนได้ ความรู้สึกหวาดหวั่นและความรู้สึกไม่

40 Evil Hour ชั่วโมงลึกลับ 2

ปลอดภัยที่เกิดขึ้นกับทุกคนกลับแฝงไว้ด้วยความรู้สึกตื่นเต้นอย่างน่าประหลาด อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับเพื่อนนักเรียนที่ตัวเองไม่รู้จักรักก็มากพอที่จะทำให้ชีวิตการเรียนซ้ำซากของทุกคนมีสีสันขึ้นมา เด็กหนุ่มสาวในวัยนี้ล้วนอยากใช้ชีวิตของตัวเองมีการเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ เกิดขึ้นทั้งนั้น ไม่ว่าจะร้ายหรือดี ดังนั้นหัวข้อสนทนาภายในโรงเรียนในตอนนั้นจึงมีแต่เรื่องนี้เท่านั้น

สิ่งที่เขียวเหลี่ยมเหลียนพูดโหยวเซาจิงฟังบ้างไม่ฟังบ้าง เด็กสาวจับจ้องไปที่ถนนและบ้านเรือนที่อยู่รอบรั้วโรงเรียน ตอนนี้องเรียนของโหยวเซาจิงย้ายจากอาคารหนึ่งมายังอาคารสี่ ทำให้โอกาสที่จะไปเดินเล่นที่สนามกีฬาหลังเลิกเรียนน้อยลง แต่ในทางกลับกัน วิสัยทัศน์แถวนี้กลับดูดีกว่าห้องเรียนเดิมมาก โหยวเซาจิงที่ปกติไม่ชอบออกกำลังกายอยู่เป็นทุนเดิมจึงรู้สึกชอบห้องเรียนในตอนใหม่มากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่เธอสามารถมองเห็นต้นไม้เขียวขจีอยู่โดยรอบข้างเป็นสุขยิ่งนัก

แม้อากาศช่วงนี้จะค่อนข้างร้อนอบอ้าว ต้นไม้ที่ขึ้นหนาแน่นในสนามประกอบด้วยเสียงนกและเสียงจักจั่นที่ร้องระงมอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ทำให้ทุกคนรู้สึกเย็นสบาย ต่อให้โรงเรียนใหม่จัดผังได้ถูกต้องตามหลักวิทยาศาสตร์ขนาดไหน หรือใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เพียงใดในการก่อสร้าง แต่ต้นไม้พวกนี้เชื่อว่าจะได้ภายในวันสองวันเสียเมื่อไร ชีวิตมัธยมปลายของโหยวเซาจิงเหลืออีกแค่สองปีเท่านั้น โอกาสที่เธอจะได้เห็นทิวทัศน์เขียวขจีแบบนี้ที่โรงเรียนใหมคงไม่มีแน่ ดังนั้นเธอต้องรีบฉวยโอกาสในตอนนี้อย่างเต็มที่สักหน่อย

ทันทีที่เดินเลี้ยวตรงมุมตึก จู่ๆ โหยวเซาจิงก็รู้สึกหนาวจนลั่นไปทั้งตัว ฤดูร้อนแบบนี้ทำไมจู่ๆ ถึงหนาวขึ้นมาได้

โหยวเซาจิงชะงักไปชั่วขณะ ก่อนจะสัมผัสได้ว่าไอเย็นที่ว้าแพร่กระจายมาจากมุกปีศาจสองเม็ดบนข้อมือของตัวเอง ไต่ขึ้นมาตามแขนจนลามไปทั่วทั้งร่าง ทำให้รู้สึกว้าวกับอยู่ท่ามกลางหิมะในฤดูหนาว ความรู้สึกเช่นนี้ไม่ต่างอะไรกับตอนที่เธออยู่ในที่เกิดเหตุเมื่อเย็นวานแม้แต่นิดเดียว

ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ไปได้ โหยวเซาจิงไม่อาจหลอกตัวเองได้อีกแล้ว ทำไมเรื่องประหลาดแบบนี้ถึงได้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

พอโหยวเซาจิงเอ๋อ่มือจะไปปลดสร้อยข้อมือออก ทุกอย่างก็กลับเป็นปกติ

เวลาเพียงพริบตา ความรู้สึกแปลกๆ ที่เกิดขึ้นก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย เด็กสาวรู้สึกได้ถึงความอบอุ่นของเตือนกันยายน รู้สึกได้ถึงแสงอาทิตย์ที่สาดส่องมายังระเบียบทางเดินเหมือนปกติ เหลือไว้เพียงความรู้สึกประหลาดเท่านั้น คล้ายกับเวลาที่มีแขกมาบ้านแล้วให้จิงเสวี่ยชวยหายตัวไป แม้จะมองไม่เห็นด้วยตา แต่เธอก็รู้ว่าเขายังจ้องมองคูอยู่อะไรทำนองนั้น

ใครกัน

โหยวเซาจิงหันหลังกลับไปจ้องมองนักเรียนที่อยู่ด้านหลังกับห้องเรียนที่อยู่ด้านข้างด้วยแวตาสงสัย

แต่ทุกอย่างยังคงเป็นปกติ พวกนักเรียนที่อยู่ด้านหลังมองท่าที่ประหลาดของโหยวเซาจิงก่อนจะเดินผ่านไป เมื่อมองผ่านหน้าต่างบานใหญ่เข้าไปในห้องเรียนที่อยู่ด้านข้างก็พบว่านักเรียนบางคนกำลังพูดคุยกัน บางคนกำลังอ่านหนังสือ บางคนกำลังเล่นชกกันอยู่ ไม่มีใครจ้องมองมาที่เธอเลยสักคน

"เสี่ยวจิง เธอเป็นอะไรหรือเปล่า" เซียวเหลียนเหลียนถาม

"ไม่มีอะไร เมื่อกี้ฉันรู้สึกเหมือนมีคนจ้องฉันอยู่..."

"มีอะไรที่ไหนล่ะ"

เซียวเหลียนเหลียนมองไปรอบๆ แต่ก็ไม่พบอะไร

"ช่างมัน ไปกันเถอะ" โหยวเซาจิงแก้งทำเป็นปกติ

"เธอนี่ชอบทำตัวประหลาดอยู่เรื่อย..." เซียวเหลียนเหลียนบ่นพลาบดิงโหยวเซาจิงให้รีบเดิน

พอทั้งสองเดินผ่านไป แผ่นหลังของโหยวเซาจิงก็ถูกจับจ้องด้วยแวตาคู่ที่บ่งบอกถึงความประหลาดใจอย่างเห็นได้ชัด ก่อนจะเปลี่ยนเป็นอิจฉาและเคียดแค้นชิงชัง ดวงตาคู่ที่แวววาวสร้อยลงทุกที...

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)